

வெள்ளா வண்டி

Cardinal alibi

(1901-1910)

1901-1910

வெள்ளரி வண்டி

(சிறுகதைகள்)

- பொ. சண்முகநாதன் -

முதற் பதிப்பு: சனவரி, 1968

உள்ளே....

நிலை ரூபா:
1-50

மதிப்புரை	...	1
என்னுரை	...	7
காதல் கதை	...	9
வெள்ளரி வண்டி	...	21
றிச்சேட் கிழவன்	...	28
வேட்டைப் புலி	...	41
கண்ணீர்	...	49
யதார்த்த எழுத்தாளர்	...	58
சுண்டங்காயும் சமைக்கலியும்	...	64
யாருக்காக?	...	72
கிரகணம்	...	77
வலி	...	87
கற்புக் கனல்	...	94
எழுத்தாளன் மனைவி	...	100

அச்சுப் பதிவு: சிவகுமரன் அச்சகம், அச்சவேலி.

மதிப்புரை

கலை மனிதனுக்காக, இலக்கியம் மனிதனுக்காக — என்றால், அந்தக் கலையும் இலக்கியமும் மனிதனின் வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்தி அவனை உயர்வடையச் செய்தல் வேண்டும். இருக்கும் வாழ்வைச் சுட்டிக் காட்டி, இருக்கவேண்டிய வாழ்வைத் தொட்டுக் காட்டுவதே சிறுகதைகளின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். படிக்க ஆரம்பித்ததும் வாசகரின் ஆவலைச் சுடர்விடச் செய்யும் தூண்டுகோலாய், படித்து முடிக்கும்வரை அவர்களின் கவனம் அங்கிங்கு செல்லாமல், எழுத்தாளர் விரும்பும் போக்கிலேயே செல்லவைக்கும் கடிவாளமாய், படித்து முடிந்ததும் வாசகரின் சிந்தனையைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுக்கும் மத்தாய் இருப்பவை நல்ல சிறுகதைகள் எனலாம்.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, இப்போது நடைபெறுவது சிறுகதையும்கூட. காவியங்களையும் நாவல்களையும் ஆற அமர இருந்து வாசிக்க முடியாதவர்களின் இலக்கியப் பசியைச் சிறுகதைகளே தணிக்கின்றன. சிறுகதை படிப்பவர்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருவதைப்போன்று, அதைப் படைப்பவர்களின் தொகையும் அதிகரித்து வருகின்றது. சமீப காலத்திற் சிறுகதைத் துறையிற் காலடி எடுத்து வைத்தோருட் குறிப்பிடக்கூடிய ஒருவர் நண்பர் பொ. சண்முகநாதன் அவர்கள். அவருடைய ஆக்கத் திறமையை வெள்ளரி வண்டி யிலுள்ள கதைகள் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தொகுதியிலுள்ள முதலாவது சிறுகதை, தரத் திலும் முதலிடம் பெறுகின்றது. காதல் கதை என்ற அதன் தலைப்பும், கதையின் ஆரம்பமும் 'இது வெறும் கதைதானே!' என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்துகின்றனவாயினும், போகப் போக இச்சந்தேகம் சிறிது சிறிதாக மறைந்து, கதையைப் பற்றிய நல்ல அபிப்பிராயம் உருவாகி, இறுதிப் பந்தியை-இறுதி வசனத்தைப் படிக்கும்போது, எம்மையும் மறந்து 'சோக்கான கதை' என்று வாய்விட்டே சொல்லி விடுகின்றோம். இக்கால இளைஞர்களிடம் இல்லாத, ஆனால் நிச்சயமாக இருக்கவேண்டிய நல்லதொரு பண்பை ஆசிரியர் 'நாகுக்'காக எடுத்துக் காட்டுவதில் வெற்றியடைந்துள்ளார். வாசகர்க்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய எத்தனையோ செய்திகளை - போதனைகளை - 'இந்திரா! நீ எங்கே போய்விட்டாய்?' என்ற கேள்வி வாயிலாகச் சொல்லிக் கதையை முடித்துள்ள உத்தி பாராட்டப்படவேண்டியது.

ஏழைகளின் உடம்பு மட்டுமல்ல, உள்ளமும் உறுதிவாய்ந்தது. ஏழைக் கமக்காரனாகிய சின்னத்துரை தோட்டத்தில் விளைந்த வெள்ளரிப் பழங்களை வண்டியிலேற்றிச் சந்தைக்குக் கொண்டுவருகின்றான். அப் பழங்களை விற்று வரும் பணத்தைக்கொண்டு என்ன வெல்லாம் வாங்க வேண்டும் என்று திட்டமிடுகின்றான். நெடுநாளையக் கனவுகள் பலவற்றை அப்பணத்தினால் நிறைவேற்ற விரும்புகிறான். எதிர்பார்த்ததற்கு அதிகமாகவே பணம் கிடைக்கின்றது; ஆனால், எதர் பாராத விதத்தில் புதிய ஒரு சைக்கிளையும் அவனுடைய வண்டி நசுக்கிவிடுகின்றது. அதேவேளையில், வண்டிக்கு 'நம்பர் பிளேட்' எடுக்கவில்லையென போலீஸ்காரன் ஒருவனும் சின்னத்துரைமீது குற்றஞ்

சுமத்துகிறான். தவறு தன்மேல் என்பதை உணர்கின்றான் சின்னத்துரை. ஆனால் உள்ளம் கலங்கவோ, நிலைதடுமாறவோ இல்லை. சட்டத்தையும், சமுதாயத்தையும் சயிக்கில்காரனையும் திட்டித் தீர்க்கும் ஒரு முற்போக்குக் கதாநாயகனாகச் சின்னத்துரையை உருக்குலையாமல், ‘முதல் வேலையாக, வழியில் இறங்கி ‘நம்பர் பிளேட்’ எடுக்கும் காரியத்தை முடித்துவிட வேணும்... போய் அந்தக் கடையில் ஒரு தேத்தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வா... அதுக்குள்ளே நான் வண்டிலைப் பூட்டிவிடுகின்றேன்’ என்று அவனைச் சொல்ல வைத்து, ‘அவன் குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது. அதில் வானம் பார்த்த பூமியில் பரம்பரை பரம்பரையாக, அயராமல், சலியாமல் கமழும் தொழிலும் செய்துவரும் பகிரதர்களுக்குள்ள நம்பிக்கை இன்னமும் தொனித்தது.’ என்று முடித்து, மீண்டும் ஒரு ‘சோக்கான கதை’யைப் படைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

றிச்சேட் கிழவன், கண்ணீர் — இரண்டும் மாணவர்கள் சம்பந்தமான மனத்தத்துவக் கதைகள். மாணவர்கள் குழப்படி செய்தால், றிச்சேட் கிழவன் வந்து குடல் எடுத்துவிடுவான் என்பதைக் கேட்டுப் பயந்து நடுங்கிப் படிப்பதற்கே மனமில்லாமல் இருக்கின்றான் **றிச்சேட் கிழவன்** என்ற கதையில் வரும் மணி: தன் மாமன் செய்யும் பஞ்சமாபாதகத்திற்குத் தன் விருப்பமின்றியே தான் உடந்தையாக இருக்க வேண்டிய நிலையையும், தன் வயதோடொத்த நண்பன்களைச் சந்திக்கும் செய்வதற்கும் தானே காரணமாயிருக்கும் நிலையையும் எண்ணிச் சாம்புகின்றான் **கண்ணீர்** என்ற கதையில் வரும் மணி. சிறுவர்களை அடக்கிவிட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களைப் பயமுறுத்தும் பெற்றோர்களும், சிறுவர்களின் மன

நிலையை உணராமல், தம் தேவைகளை அவர்களைக் கொண்டு நிறைவேற்றுவிக்கும் பெரியவர்களும் இக்கதைகளை அவசியம் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

வேட்டைப்புலி, யதார்த்த எழுத்தாளர்-இரண்டும் நகைச்சுவையும் கிண்டலும் கலந்த படைப்புக்கள். புத்தகத்தைப் பார்த்துச் சமையல் செய்வோர், காரோட்டுவோர் பெரும்பாலும் மற்றையோரின் பரிசுதந்திற்கும் பரிதாபத்திற்கும் ஆளாகின்றனர்ல்லவா? வேட்டைப் புலியில் வரும் சிவகுரு இப்படியான ஓர் ஆசாமிதான். காவல்கார இராசையாவின் கற்பனையின்படி சிவகுருவை மேலே மேலே ஏற்றிச் செல்லும் ஆசிரியர், 'பன்றி வேட்டைக்குச் சென்று புருஷுடன் திரும்புவதிலும் பார்க்க, மர அணிலுக்குப் போய், மர அணிலுடன் திரும்புவது உயர்வுதானே!' என்று கதையை முடித்துச் சிவகுருவைக்குப்புறத் தள்ளிவிடுகின்றார். நல்ல நகைச்சுவைக்கு இக்கதை எடுத்துக்காட்டு. **யதார்த்த எழுத்தாளர்** என்ற கதையில், கதையம்சத்தைவிட, கிண்டலே மேலோங்கி நிற்கின்றது.

வேலை கொடுப்பதாக விளம்பரம் செய்து, வேலை தேடி வருவோரிடம் பணம் பறிக்கும் பேர்வழிகள் பலர் இருக்கின்றார்கள். இத்தகைய ஒருவரிடம் சிக்கி ஏமாந்த மணியை சுண்டங்காயும் கூமைகூலியும் என்ற கதையிற் சந்திக்கின்றோம். அழகிய இளம் பெண்களுடன் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்பதற்காகத் தன்னை வள்ளல் எனக் காட்டிக் கொள்ளும் ஒருவனை, **யாருக்காக** என்ற கதையிலும், தன் நடத்தையிலே சந்தேகங்கொண்டு தன்னை அடித்துச் சித்திரவதை செய்யும் கணவனை, மற்றையோரின் முன்னிலையிலே காட்டிக்கொடாமல், அவ

னுடைய கௌரவத்தைக் கட்டிக் காக்கும் மாதவியைக் கிரகணம் என்ற கதையிலும், மருத்துவத் தாதியின் இனிய பணிவிடைகளைத் தவறாகக் கருதி, அவள் தன்னையே காதலிக்கின்றாள் என்ற பிரமையிலிருந்து, பின் அந்தத் தாதியின் அறிவூட்டும் வார்த்தைகளினால் விடுபட்டுப் புது மனிதனாகும் ஒருவனை வலி என்ற கதையிலும், தாய் இறந்த அதிர்ச்சியினால் ஊமையாகி பல மாதங்களின் பின் தன் கற்புக்குப் பங்கம் ஏற்படப் போகும் பயங்கரநிலை கொடுத்த அதிர்ச்சியினால் பேசும் சக்தியைத் திரும்பவும் பெறும் அழகி புவனாவைக் கற்புக் கனல் என்ற கதையிலும், 'நான் சாகும் வரை இந்தப் படிக்கும் பழக்கமும் எழுதும் வழக்கமும் என்னைவிட்டுப் போகாது. சமூகத்துக்கு என் எழுத்தால் என்ன நன்மை ஏற்படப் போகிறதோ அதுவேறு விஷயம். ஆனால், மாதத்தில் குறைந்தது ஒரு கதையோ கட்டுரையோ எழுதாவிட்டால் என் மனம் சாந்தியடைவதில்லை' எனக்கூறும் ஓர் இலட்சிய எழுத்தாளனையும் அவனுக்கு வாய்த்த இலட்சிய மனைவியையும் எழுத்தாளன் மனைவி என்ற கதையிலும் சந்திக்கின்றோம்; அவர்சளுடைய சுக, துக்கங்களிற் பங்கு கொள்கின்றோம்; வீட்டிலும் வீதியிலும், பஸ்ஸிலும் பள்ளியிலும் நாம் அடிக்கடி காணும் மக்களுட் சிலர் இந்தக் கதைகளுட் குள்ளே ஒளித்திருப்பதைக் கண்டு பிடித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

ஆசிரியர், நாடறிந்த நல்ல நகைச்சுவை எழுத்தாளர். கொழும்புப் பெண் என்ற இவருடைய நகைச்சுவைக் கட்டுரைத் தொகுதி, சில ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியாகிப் பேரறிஞர் டாக்டர் மு. வரதராசனார், நாடோடி, ரீ. பாக்கியநாயகம் போன்ற பிரபல எழுத்தாளர்களின் விசேட பாராட்டு

டுதல்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆசிரியரின் நகைச்சுவை கலந்த நடையை இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலும் ஆங்காங்கே காணலாம்.

சிக்கலற்ற சம்பவக் கோவையும், தெளிவான கருத்தும், சரளமான மொழி நடையும் கொண்ட இக்கதைகளுட் பெரும்பாலானவை, தம் 'தூண்டுகோல்' பணியையும், 'கடிவாளப்' பணியையும், 'மத்து'ப் பணியையும் திருப்திகரமாகச் செய்வதால், வாசகர் பலரின் பாராட்டுதலைப் பெறும் என்பதற்கையமில்லை.

சிறுகதை உலகில் ஒளிமயமான ஓர் எதிர்காலத் திற்கு நண்பர் சண்முகநாதனை இவ் வெள்ளரி வண்டி அழைத்துச் செல்லும் என நம்புகின்றேன்.

கந்தரோடை,
சுன்னாகம்.
28-11-67

—சிற்பி

என்னுரை

கதைத் துறையைப் பொறுத்தவரை, நாவல் போன்ற ஒரே கதையை வெளியிடுவதிலும் பார்க்க 'சிறுகதைத் தொகுதி' வெளியிடுவதென்றால் எழுத்தாளனுக்கு அதிகப்படியாகவும் ஒரு நன்மை உண்டு. சில நாவல்களை இரண்டொரு அத்தியாயம் அல்லது சில பக்கங்கள் படித்ததும் வாசகர்கள் சிலருக்கு அலுப்புத் தட்டலாம். கதைப் போக்கோ நடையோ பிடிக்காவிட்டால் 'நூலை ஏன் வாங்கினோம்?' என அவர்கள் வருத்தப்படுவார்கள். ஆனால்—

சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இதெல்லாம் அநேகமாக கிடையாது என்றே சொல்லலாம். ஒரு கதை பிடிக்காவிட்டால் இருக்கவே இருக்கிறது அடுத்த கதை! பல கதைகள் கொண்ட தொகுதியில் ஏதோ சில கதைகளாவது வாசகனுடைய இலக்கியப் பசியைத் தீர்த்து, அவனுக்கு மனநிறையை ஏற்படுத்தலாம் அல்லவா?

வேள்ளரி வன்டி என்ற எனது இந்த இரண்டாவது நூலில் ஈழநாடு, கலைச்செல்வி, கலைவாணி, கதந்திரன், புதினம், விவேகி, வீரகேசரி ஆகிய இதழ்களில் ஏற்கனவே பிரசுரமாகிய பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் உள்ளன. இதிலுள்ள எல்லாக் கதைகளுமே வாசகர்களாகிய உங்களுக்கும் பிடித்தமானதுதான்

என்று நான் சொல்லவரவில்லை. ஒருவருக்குப் பிடித்தது இன்னொருவருக்குப் பிடிக்காதிருக்கலாம். ஒருவரால் 'பூ...இதிலென்ன இருக்கிறது?' என்று சொல்லப்படும் கதை யார் கண்டது, இன்னொருவரால் 'அற்புதம்' என்றும் சொல்லப்படலாம். எனவே—

இந்நூலைப் படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனுக்கும் குறைந்தது ஒரு கதையாவது 'அற்புதம்' என்று சொல்லும்படியாக இருக்கலாம் என நினைக்கிறேன். அப்படி இருந்தால் அதுதான் நான் நூலை வெளியிட்டதன் பயன் என்பேன். இறுதியாக—

இச் சிறுகதை நூலுக்கு 'மதிப்புரை' வழங்கிய எழுத்தாளர் 'சிற்பி' அவர்களுக்கும்— நூலை அச்சிட்டு வெளியிடும் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர் 'புத்தொளி' அவர்களுக்கும்—ஏனைய பல உதவிகள் நல்கிய நன்பர்கள் மா. கந்தசாமி, வே. செழியன், ஆகியோர்களுக்கும் நன்றி செலுத்தி அமைகின்றேன்.

சங்குவேனி தெற்கு,
மானிப்பாய் (இலங்கை)
1-1-68

அன்புள்ள,
பொ. சண்முகநாதன்.

காதல் கதை

கூரைநகரிலிருந்து கச்சேரி நோக்கிச் செல்லும் காலை பஸ், மானிப்பாயில் வந்து ஒரு பெருமரக் கான் நின்றது. இறங்கவேண்டியவர்கள் எல்லாரும் இறங்கியதும் ஏறவேண்டியவர்கள் ஏறினார்கள். கடைசியாக ஏறிய மீனாவின் முதல் ஒரு கணம் சுருங்கி ஏமாற்றத்தை வெளிக்காட்டியது.

பஸ்ஸினுள்ளே ஓர் ஆரவாரம் அல்லது ஒருவருக்கு போதிய இடமோகூட காலியாக இல்லாமல் எல்லாம் கணக்காகவே இருந்தது. மீனாவுக்கு பஸ்ஸில் நின்று பிரயாணம் செய்து பழக்கமில்லை. எனவே, சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு அமைதியாக நின்றாள்.

சுந்தருக்கு மீனாவின் நிலையைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவனைப் பொறுத்த வரையில் அவன் மீனாவுக்குத் தனது இடத்தைக் கொடுக்கத் தயாராகவே இருந்தான். ஆனால் அவனுக்குப் பக்கத்திலுள்ள அந்த மனிதர்?

அவன் தனது இடத்தைவிட்டுக் கொடுக்க உடனே அந்த இடத்தில் - அந்த மனிதருக்குப் பக்கத்தில் - மீனாவந்தமர இது கொழும்புமல்ல, மீனா கொழும்பும் பெண்ணுமல்ல!

சுந்தருக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. பக்கத்து மனிதரது சம்மதத்தைக்கூடக் கேட்காமலே மீனாவை விளித்து “பிள்ளை இந்த சீட்டிலே நீங்கள் இருங்கோ. நாங்கள் ஆண்கள்தானே எழுந்து நிக்கிறம்” என்றான். அவளது பதிலுக்குக்காதிராமல் எழுந்தும்விட்டான். பக்கத்து மனிதரும் என்ன செய்வதென்று வேண்டா வெறுப்பாக எழுந்து இடம் கொடுக்கவேண்டி வந்து விட்டது.

மீனா சுந்தரை நோக்கி நன்றிகலந்த ஒரு சுந்தரப் புன்னகையை உதிர்த்ததுமல்லாமல் “நன்றி, மெத்தப் பெரிய உபகாரம்” என்றும் சொன்னாள்.

பஸ் மானிப்பாயைத் தாண்டுவதற்கு முன் பே அதற்குள் பிரயாணிகள் நிறைந்து வழியத்தொடங்கினார்கள். தொங்கு கம்பியில் தங்கி நிற்பவர்களோ ஆசனத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்களோ எவர்கள் கூடுதலானவர்கள் என்று ஐயுறுமளவிற்கு அவ்வளவு அதிகமான கூட்டம்.

“பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்று சொல்லுவதில் எவ்வளவு உண்மையிருக்கு!” என்று யாரோ பேச்சை ஆரம்பிப்பது சுந்தருக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது; மீனாவுக்கும் தெளிவாகக் கேட்டது. ஆனால் யார் பேசுவது என்பது இருவருக்குமே தெரியவில்லை; அவ்வளவு நெரிசல்!

“தவறு, தவறு. திருத்திக்கொள்ளும். எல்லாப் பெண்களுக்கும் விட்டுக்கொடுப்பார்களா? வயதுப் பொருத்தம் இருக்கவேண்டும். விருப்பம் இருக்கவேண்டும். வடிவும் இருக்கவேண்டும்” என்று இன்னொருவர்.

“சரியாகச் சொன்னீர். கிழவிகளோ அல்லது நகையோ நல்ல சேலையோ அணியாத பெண்கள் வந்தால் இவர்கள் இடம்விடுவார்களா? தெரியாதமாதிரி, கண்டும் காணாததுபோல், எங்கோ கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள்போல் இருப்பார்கள்” என்று இரண்டாமவரை ஆதரித்தார் வேரோருவர்.

மீனாவுக்கு இதையெல்லாம் கேட்கக் கேட்க ஒரு புறம் வெட்கமாக இருந்தது. இன்னொருபுறம் சுந்தருக்காக இரங்கினாள். ‘பாவம் அவர் எவ்வளவு நல்லவர், இத்தனை ஆண்டுகளுள் அவர் ஒருவர்தானே துணிந்து எனக்கு இடம் தந்தவர். தந்ததும்ல்லாமல் கேலிப்பேச்சுகளுக்குமல்லவா ஆளாகிறார்.’

சுந்தருக்கு, அந்த வம்பு பேசும் வீணர்களுக்கு முன் போய்நிற்கவேண்டும்; அவர்கள் சொல்லியதற்கும் சொல்லப்போவதற்கும் பதிலடி கொடுக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் தோன்றியது. ஆனால் பேசியவர்கள் யாரென்றோ அவர்களுக்குமுன் போவதற்கோ முடியாதளவு நெரிசல்.

“என்ன மிஸ்டர்! உங்களைப் பற்றித்தானே பேசுகிறார்கள். இவர்களுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறீர்கள்?” என்றார் முன்பு சுந்தருக்குப் பக்கத்திலிருந்து இப்பொழுதும் அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே தொங்கு கம்பியில் தொங்கும் பாக்கியம் பெற்ற அந்த மனிதர்.

சுந்தர் அமைதியாக “என்ன சொல்லுவது? அவர்கள் தங்கள் தங்கள் அனுபவங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்” என்றான்.

யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் அவள் இறங்கிப் போனாள். அவன் இருந்து போனான்; ஆம், அவனுக்குக் கச்சேரியில்தான் வேலை!

யிட்டவர் பதாரிபனடையர் மலை சேரப். பஸ்
 லீயாக்கை கொட்டி கீழ்' என்னா லீயாக்கையில் இடம்
 பிழம்புபடாது துரிதகையில் நடந்து வந்தாள் மீனா.
 அப்போ—

அவள் கண்மீன் போகாது பழைய சிவகை. அவைகள்
 ஆச்சரியத்தில் அலை விரித்தன. மானா காலேமுதல்
 இழைந்த அழகம். கீழ்த்துக் கொண்டுமுத்தானோ...
 மார் ஜாதுக்குக் கைகளில் பன்னில் இடங்கொடுத்
 தாள்—அந்த வாலிபன் அவள் கையவந்த அதே
 'கீழ்' வின் இடையில் கீழ்த்து கொண்டுமுத்தான்.

மீனாவுக்கு காலையில் தனக்கு பன்னில் இடம்
 கொடுத்தாற்று கண்டுபிடிப்பது என்பதைச் சாட்
 டர்வா கைத்த அனாடான் கதைப்பதற்கு ஆகாயாக
 இருந்தது. அனாடான் அனாடான் இங்கிலாது வாலிபன்
 மீனாவுக் கொடுத்திருக்கிறதே...

மீனாவுக்கு கைத்த கட்டுக்கு மீறி வந்தது.

'அவர் ஏன் என்னை பன்னில் இடம் தந்தார்?
 நான் தந்தேன் என்பதானா?

மீனாவுக்கு என்னால் என்ன ஆகத்தான்
 இடம் கொடுத்திருக்கிறார்? அந்தக் கைகள் அவள்
 கைகளின் கைத் தந்தார். அப்போதுமே மானா
 முதுகில் அங்கிருந்து போன்றதுபோல் அவருக்கு
 பெற மானப் பொருத்தம் வந்தது. பொருத்தம் என்ன
 டா கைத்த? ஏன் கொடுத்தான்.. அவர் என்னவென்று
 அறிய!

அவர்கள் தங்கள் தங்கள் கை பவந்தனர்
 வந்ததுமேலும் என்ன இடம் அந்தக் கைகள்
 கொடுத்தேன்?

“ஏன் ஊருக்கும் பேச்சுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்குமென்று சொல்லுகிறீர்களோ? நான் இருப்பது காரைநகரில்; வேலை செய்வது கச்சேரியில்! பெயர் சுந்தர்! நீங்கள்...?”

“நான் இருப்பது மானிப்பாயில், வேலை செய்வது அதோ இருக்கிறதே அந்த மருந்துக் கடையில்” என்று மருந்துக்கடை ஒன்றைநோக்கி கையை நீட்டியவள் “கடையில் சேர்ந்தது போனவாரம்தான்; பெயர் மீனா” என்றாள்.

“நீங்கள்கூட நன்றாகப் பேசுவீர்கள் போல் இருக்கிறதே! அதோ, பஸ் வருகிறது. இதோ உங்க களுக்கு இடம் விடுகிறேன். முன்னுக்குப்போய் ஏறிக் கொள்ளுங்கள். பிறகு ஆண்களெல்லாம் கடமை செய்யவில்லை என்று குறைப்பட நேரிடலாம்” என்றாள் சுந்தர் சிரித்தவாறே!

மீனாவும் சுந்தருக்கு முன்னால் சிரித்தவாறேபோய் நின்றுகொண்டு “நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்? இது மானிப்பாய் புஸ் அல்லவா?” என்றாள்.

“நான் ஆனைக்கோட்டையில் ஒரு நண்பனைச் சந்திக்க வேண்டும். சந்தித்தபின் வேறு பஸ் ஏறலாம், வேறு ஏதாவது கேட்க விரும்பினால்...” சுந்தர் மீண்டும் சிரித்தான்.

மீனாவும் சிரித்தவாறே “இதற்குமுன் உங்களோடு யாரோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தாரே அவர்..”

“அவர் எனது இன்னொரு நண்பர். பெயர் பாலசிங்கம் வேறு ஏதாவது - ?”

“மானிப்பாய் ஒன்று, ஆனைக்கோட்டை ஒன்று.” இது மீனா பஸ் கொண்டக்டரிடம் கூறியது. நீட்டிய பணமும் அவளுடையதே!

உடல் நலனைக்கவனியாது உழன்று திரிந்த சுந்தருக்குச் சுகமில்லாமல் வந்து மருத்துவமனைக் கட்டிலில் படுக்கவேண்டி நேரிட்டுவிடுகிறது.

நாளாக நாளாக அவனது உடல்நிலை சிறிது தேறி வந்தது. இதற்கு யார் காரணம்? நோயாளிகளைக் கண்ணும் கருத்துமாக ஏதோ தனது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதுபோல் கவனித்துவரும் அந்தத் தாதி இந்திராதான் என்பது சுந்தரது கருத்து.

மருந்து கொடுப்பதும் ஊசிபோடுவதும் தான் அவளது கடமை என்று எண்ணியிருந்த சுந்தர் உணவுப் பிரச்சனைகளிலும் தலையிட்டு தகாத உணவு உண்டபோதும் உணவைக் கவனிக்காமல் அல்லது குறைவாக உண்டபோதும் கண்டிப்பதற்குட அவளது கடமையா என்றும் எண்ணத் தொடங்கினான்.

“என்ன அப்படி அகோரமான யோசனை? நோயாளிகள் அப்படியெல்லாம் யோசிக்கக்கூடாது. உங்களுக்கு என்ன கவலை? என்ன வேண்டும்? சொல்லுங்களேன்” என்றவாறு சுந்தரை நோக்கி வந்தாள் இந்திரா.

“இல்லை மிஸி, எனக்கு என்ன வருத்தம் வந்தாலும் இலேசில் மாறுவதில்லை. அதுதான் யோசனை எப்பொழுது வீட்டுக்குப் போகலாம் என்றிருக்கிறது” என்றான் சுந்தர்.

“மிஸ்டர் என்ன வருத்தம் வந்தாலும் உங்களுக்கு மாறுததற்குக் காரணம் என்ன தெரியுமா?”

“எனக்கெப்படித் தெரியும்! உங்களுக்குத்தானே அதெல்லாம் தெரியவேண்டும்!”

“நீங்கள் சாப்பாட்டால் கவனம் செலுத்தவில்லை. உங்களுக்கு என்னிடம் இதைப்பற்றி என்னிடம் உடம்பு இப்படியா இருக்கா? நல்ல உடம்புக்குக்கு கோல் கொடு. அப்படியே வந்தால் தெரியும் பறக்கிறது. நீங்கள் எங்கள் அண்ணைக் கண்டிப்பென்றால் ஏங்கிப் போய்விடுவீர்கள்.”

“அப்படியா...? ஏதென்ன?” ஆச்சரியத்துடன் வினவினார் சந்தர்.

“அவர் உங்களைப்போல் இரண்டு படங்கு மொத்தம் இருக்கும்.”

“அது பெரும்பீர்த் தேகம் என்று உங்கள் அந்த சொல்லுவதில்லையா?”

“அதே அப்பா, அதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எனக்கும் ஓர் அண்ணன் இருக்கிறார். அவரும் உங்களைப்போல் ஒன்று படங்கு மொத்தமானவர். ஆனால் அப்படியே அது பெரும்பீர்தேகம் என்றுதான் சொல்லுவார்.”

“அப்படியானால் மொத்தமானவர்களின் கதையே எங்கும் இப்படித்தான் போலிருக்கிறது. அது எப்படி இத்தாலும் சரி நீங்கள் உங்கள் உடம்பைத் தேற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு என்ன வழியென்றால்...”

“பொறுங்கள். பொறுங்கள். அந்த வழிகளில் லாபத்தையும் எனக்குச் சொல்லுவது இருக்கட்டும். முதலில் அவைகளை நீங்கள் கடைப்பிடிப்பீர்கள்.

நீங்கள் ஏதோ 'பெரிய ஆள்' போலல்லவா கதைக்கிறீர்கள்" என்று 'பெரிய' என்பதை அழுத்தியும் இழுத்தும் சொன்னான் சுந்தர்.

"போங்கள் உங்களுக்கு ஒன்றுமே சொல்லிக் கொள்ள முடியாது. எதற்கும் பகிடிதான்" என்று பொய்க்கோபம் காட்டிவிட்டு இந்திரா இன்ப நினைவுகளோடு அவ்விடத்திலிருந்து நடந்தாள். சுந்தர் மீண்டும் சிந்தித்தவாறே படுக்கையில் கிடந்தான்.

4

"இந்த மருந்து உங்களிடம் இருக்கிறதா பாருங்கள்" என்றவாறே டாக்டரால் எழுதப்பட்ட துண்டுக் கடதாசியை நீட்டிய பாலசிங்கத்தை நிமிர்ந்து நோக்கிய மீனா "யாருக்கு பாலசிங்கம் இந்த மருந்து?" என்றாள்.

"எனது பெயர் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிய வந்தது" என்று ஆச்சரியப்பட்டான் பாலசிங்கம்.

"ஓ...அதுவா? நீங்கள் சுந்தரது நண்பரல்லவா? சுந்தருடன் சேர்த்து ஒருநாள் உங்களையும் கண்டிருக்கிறேன்."

"அப்படியானால் உங்களுக்கு சுந்தரைக்கூடத் தெரியுமா? சுந்தர் உங்களுக்கு...?" பாலசிங்கம் முடிக்கவில்லை.

"அவர் எனக்கு... எனக்கு..." ஏதோ சொல்ல முயன்ற மீனா பின்பு சுருக்கமாக "எனக்குத் தெரிந்தவர்" என்றாள்.

"அப்படியா, நல்லது. சுந்தருக்குத்தான் இந்த மருந்து. அவன் ஆஸ்பத்திரியில் சுகயினமாக இருக்கிறான். இந்த மருந்துக்கு இப்போது ஆஸ்பத்திரியில்

தட்டுப்பாடாக இருப்பதால்தான் வெளியில் எடுத்துப் பாவிக்குப்படி டாக்டர் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்.”

“ஐயோ! அப்படியா? எனக்குத்தெரியாமல் போய் விட்டதே!” என்று அதிர்ந்துபோனாள் மீனா. அவசர அவசரமாக பாலசிங்கம் கேட்ட மருந்தை எடுத்துக் கொடுத்து அவனை அனுப்பிவிட்டு ‘எப்போ ஐந்து மணியாகும்’ என்று ஐந்துமணியை எதிர்பார்த்து ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தாள்.

5

மீனா புன்முறுவல் பூத்தபடி சுந்தரிடம் வந்தாள். நீண்டநேரம் அவனுடன் பேசினாள். பின்பு அவனை விட்டுப் போகும்போது தொங்கிய முகத்துடனும் சோகமே உருவானவளாகவும் காணப்பட்டாள்.

இதையெல்லாம் தூரத்திலிருந்தே கவனித்துக் கொண்டிருந்த இந்திரா சுந்தரை அணுகினாள். மீனா போனதுமுதல் அவன்கூடச் சோகமே உருவாகத்தான் காணப்பட்டான்.

“யார் சுந்தர் அந்தப் பெண்? அவள் ஏன் கவலை யுடன் போகிறாள்? நீங்கள்கூட எதற்காகக் கவலை யுடன் இருக்கிறீர்கள்?” இந்திராவின் குரலில் ஆவ லும் கவலையும் ஒருங்கே பிரதிபலித்தன.

“அவளது பூர்வீகம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் அவள் பஸ்ஸில் இடமில்லாது தவித்தபோது நான் அவளுக்கு இடம் கொடுத்தேன். அதிலிருந்து அவள் என்னோடு பழகினாள். நான் செய்த உதவிக்காக ஒருநாள் பிரதி உபகாரமாக எனது பஸ் கட்டணத்தையும் அவளே கொடுத்திருக்கிறாள். நாங்கள்

சந்தித்தால் மனம்விட்டுப் பேசுவோம். சிரித்துக் கதைப்போம். இதையெல்லாம் நான் நட்பு என்றுதான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்—

“இரு ஆண்நண்பர்கள் எப்படி எப்படியெல்லாம் மனம் விட்டுக் கதைப்பார்களோ, இரு பெண் நண்பர்கள் எப்படி எப்படியெல்லாம் சிரித்துப்பேசுவார்களோ அப்படி-அப்படி முழுக்கவும் இல்லாவிட்டாலும் கிட்டத்தட்ட அப்படி ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் பேசமுடியாதா? அப்படிப்பேசினால் அதைக் காதல் என்றுதான் சொல்லவேண்டுமா...?”

“ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் வேண்டியபோது உதவி செய்தால்-இடுக்கண் களைந்தால் அதைக் காதல் நோக்கம் என்றுதான் கருதவேண்டுமா? ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையில் அன்பு, இரக்கம், நட்பு என்பதெல்லாம் கிடையாதா...?”

“ஓர் ஆணுக்கு, ஆண்நண்பர்கள் தான் இருக்கமுடியுமா? ஒரு பெண்ணுக்கு பெண்நண்பர்கள் தான் இருக்கமுடியுமா? ஆண்களுக்குப். பெண்நண்பர்களும் பெண்களுக்கு ஆண்நண்பர்களும் இருக்கவே முடியாதா?”

“ஆம் இந்திரா நானும் அவளும் பழகியதை நான் நட்பு என்றுதான் நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவளோ ‘காதல்’ என்று நினைத்திருக்கிறாள். இது இன்றுதான் எனக்குத் தெரியவந்தது. இது போன்ற காதல், சினிமாவும் சிலரது கதைகளும் மக்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த பாடம் போலும்! நான் அவளது கைத்தலம் பற்றி இழுத்ததில்லை. கண்பொத்தி விளையாடியதில்லை. அப்படியிருந்தாலாவது அவள் அதைக் காதல் என்று கருதியிருக்கலாம்...”

“இந்திரா! என்றாலும் எனக்கு ஒரு கவலைதான். அவளது உள்ளத்தை-உள்ளக்கிடக்கையை அறியாது அவள் காதல் என்று நினைக்குமளவிற்கு அவளுடன் பழகி அவளது ஆசையை வளர்த்து அதைப் பொசிக்கியும்விட்டேன் என்பதுதான் அக்கவலை.

“வாலிபனுக்கு மற்றும் வேளைகளில் எப்படியிருந்தாலும் பருவம் வந்த பெண்களைக் கண்டால் தகாத ஆசைகளும், வீபரீத எண்ணங்களும் எழுவதுண்டாம். ஆனால் இந்திரா! என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் அப்படியல்ல! பெண்களுக்குமுன் நான் நிற்கும்போது கடவுள் சந்நிதானத்தில் நிற்கும் ஓர் உண்மைப் பக்தன் நிலைதான் எனக்கும் ஏற்படுகிறது. அதனால்தான் மீனாவுடன்கூட நான் அப்படிப் பழகினேன். எடுத்துக்காட்டாக என்னையும் உன்னையும்தான் எடுத்துக்கொள்வோமோ! நானும் நீயும்.. இந்திரா, நீ எங்கே போய்விட்டாய்.”

வெள்ளரி வண்டி

“சல்...சல்...சல...சல...சலங்...சலங்...”

சின்னத்துரையின் வெள்ளரிக்காய் வண்டி மருத னார்மடச் சந்தியில் வடக்கே திரும்பி சுன்னாகச் சந்தையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. சின்னத்துரையின் ஒரே மகனான சிவபாலன் வண்டி யின் முன்பக்கத்தில் தட்டியைப் பிடித்தபடி வெள்ள ரிக்காய்களை மிதித்துவிடாமல் எச்சரிக்கையாக நின்றான். மாடுகள் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந் ததால் எழுந்த சலங்கை ஒலி தெருஓரத்து வீதிகளில் இன்னமும் துயிலில் ஆழ்ந்திருந்தவர்களுக்கு ‘திருப் பள்ளி எழுச்சி’ பாடியது.

“அப்பா அப்பா தெற்குப் பக்கமாய்ப் போகிற ரோட்டு எங்கேயெண்ணே போகுது!”

சிவபாலன் வழக்கமான தன் சுபாவப்படி பேசத் தொடங்கிவிட்டான்.

“இதுதான் காங்கேசன்துறை ரோட்டு. தெற்கே போனால் யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுபோய்விடும். வடக்குப் பக்கம் காங்கேசன்துறை. நாங்கள் திரும்பிய சந்திக்குத்தெற்கே ஒரு கூப்பிடு தூரத்தில் படமடுவம் ஆசுப்பத்திரி எல்லாமிருக்கிறது—”

“சொன்னாப்போல, நான் இன்னும் ஒருநாளும் படம் பார்க்கவில்லை அப்பா. பள்ளிக்கூடத்தில் மற்றப் பொடியன்கள் படம் பார்த்த கதையைச் சொல்லிச் குதிக்கும் போதெல்லாம் நானும் ஒருக்கால் சினிமா மடுவத்துக்குப் போய் படம்பார்க்க வேணுமென்று ஆசையாக இருக்கும். ஒரு நாளைக்கு கூட்டிக் கொண்டு போகிறீர்களா அப்பா?”

“அதுக்கென்னபார்ப்போம். உது ஒரு பெரிய காரியமோ... வடிவாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளு மகன், பேச்சுப்பராக்கிலே...”

தனது நீண்டநாள் பிரயாசையின் அறுவடையைச் சந்தைக்குக் கொண்டுபோகும் தோட்டக்காரன் மனம் அந்த விடியற்காலையில் குளு குளு என்று வீசிய இளங்காற்றில் மாட்டின் கழுத்துச் சலங்கைகள் எழுப்பிய கண்கண ஒலியினாலும் தனது சிறுவனின் ஆசைப் பேச்சினாலும் உற்சாகம் மேலிட்டு கிள்கிளத்துக் கொண்டிருந்தது.

“உங்களுக்குப் படம்பார்க்க விருப்பமில்லையோனை அப்பா? ஒருநாளும் நீங்கள் படம் பார்க்கல்லையோ?” சிறுவன் திரும்பவும் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

“நான் பொடியனாக இருக்கும்போது ஒருபடமும் தவறவிடுகிறதில்லை. இப்போது அதுக்கெல்லாம் நேரமும் பணமும் எங்கே கிடக்கு?... அத்தோடு கொம்மாவும் இந்த படம்கிடமென்று பார்க்க விரும்புகிறதில்லை. அவ்வைவிட்டுவிட்டு நாங்கள் மட்டும் போறதும் சரியில்லை.”

“அம்மாவுக்குப் படம் பார்க்க விருப்பமில்லையெண்டு ஆர் சொன்னது. அவ கொக்குவிலில் இருந்தப்போ எத்தனையோ படம்பார்த்தவ எண்டு

மச்சான் சொன்னவர். தேவதாஸ், ஓளவையார்
பூநீவள்ளி படக்கதையெல்லாம் அம்மா எனக்குச் சொல்
லியிருக்கிறா.”

“அண்டைக்கொருநாள் படத்துக்குக் கூப்பிட
வரமாட்டேன் என்றுவே—”

அது ஏன் தெரியுமா, அப்பா? அவவிட்டை
உடுக்க நல்ல சீலை இல்லை. அதனால்தான்—”

“ஏன் இல்லையாம்? சே! அப்படியெண்டால்
சொல்லிருக்கலாமே! இதுகளின் குணம்...! ஒண்டைக்
கடன்பட்டெண்டாலும் வாங்கிக் குடுக்கமாட்டேனா?
இண்டைக்கும் கூட எனக்கல்லோ ஒரு வேட்டி மறக்
காமல் வாங்கும்படி ரூபகப்படுத்திவிட்டா...”

“அவவுக்கு நானும் நீங்களும் சிறப்பாய் இருந்
தால் போதும். தன்னைப்பற்றி அக்கறையில்லை, அப்பா”

“அது சரியடா தம்பி அவகிட்டே நல்ல சீலை
இல்லையெண்டு உனக்கெப்படித் தெரியும்?”

“போனமாதம் மாமிவந்து அம்மாவை மருதடிக்கு
வரச்சொல்லிக் கூப்பிட்டா. அம்மா பெட்டியைக்
கிளறிப் பார்த்துவிட்டு தலையியிடிக்குது; இன்னொரு
நாளேக்கு வாறன்’ எண்டு சொன்னா. உண்மையில்
அவவிட்டை நல்ல சீலை இல்லைத்தான், அப்பா”

“ஓமடாப்பா நானும் இவ்வளவுநாளும் வயல்வேலை
களில் ஓடித்திரிந்ததால் இதுகளைத் தெரிந்துகொள்
ளாமல் இருந்திட்டன். இப்பதானே தெரியுது அவ
எங்கபோகக் கூப்பிட்டாலும் சாட்டுக் கழித்து ஏதா
வது சொல்லி வீட்டிலே தங்கி விடுகிற இரகசியம்.”

“எங்கேயும் வடிவாய்ப் போகாவிட்டால் ஆரெண்டாலும் பகிடிபண்ணுவினந்தானே அப்பா. இண்டைக்குப் பெரியம்மாவைக்கூட காதிவே தோடு இல்லையெண்டு வீரகத்தி வீட்டுக்காரர்...”

“எங்கடை ஊர்ப் பெண்டுகளுக்கு நாக்கு வளைக் கிறதில் ஒருத்தர் காணாது. அதைவீட்டுத் தள்ளு இண்டைக்கு சந்தைக் காசிலே கொம்மாவுக்கு ஒரு சீலை வாங்கத்தான்வேணும். இரவைக்கு எல்லாரு மாகப் படத்துக்கும் போவம்.”

சிவபாலன் துள்ளிக்குதித்தான். தயாருக்குச் சேலை வாங்குவது, படம் பார்ப்பது இரண்டுமே அவனுக்கு அளவில்லாத ஆனந்தத்தை ஊட்டியது.

“டேய், காய்களை மிதித்துவிடாதே. பழுக்கிற பருவத்தில் நிறையக்கிடக்கு” என்று மகளை எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு சின்னத்துரை கணக்குப் பார்ப்பதில் ஆழ்ந்தார்.

“இண்டைக்கு வியாபாரம் எங்களுக்குந்தானே! இறைப்புக் கூலி, குத்தகைக் காசு, கடன் காசு, கடைக்காசு எல்லாம் போனவாரச் சந்தையேரடை கொடுத்தாச்சு. அடைவுநகைகளும் மீட்டாச்சு. முப்பத் தைஞ்ச ரூபா கிடைத்தால்கூடப் போதும். படம் பார்க்க கவும் சீலை வாங்கவும் திருப்தியாய்க் காணும் அது.”

“சீலை வாங்க எவ்வளவு காசு வேணும் அப்பா?”

“சீலைக்கு ஒரு இருவத்தைஞ்ச ரூபா வேணும், படம் பார்க்க ஐஞ்சரூபா போதும்.”

தந்தை, மகன் இருவர் மனத்திலும் நிறைந்திருந்த இன்பநிலைவுகளையும் பசுமைவழியும் வெள்ளரிக்காய்களையும் சுமந்து சென்றவண்டி சுன்னாகத்தை எட்டி

விட்டது. வேகம் குறைந்துவிட்டதாக எண்ணி மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான், சின்னத்துரை. மாடுகள் சலங்கைகளைச் சப்தித்த வண்ணம் துரிதகதியில் பாய்ந்தோடின. எசமானின் குடும்பத்தை மகிழ்விப்பதில் அவைகளுக்கும் மகிழ்ச்சி போலும்!

வெள்ளரிக்காய் வியாபாரம் சின்னத்துரை எதிர் பார்த்ததற்கு அதிகமாகவே அன்று நடைபெற்றது. ஐம்பதுரூபாவுக்குப் பிழையில்லை. சில சில்லறைச் சரமான்கள் வாங்கியானதும் சின்னத்துரை விடுதிரும்ப ஆயத்தமானார்.

“அப்பா, சீலை ஒண்டும்வாங்கவில்லையோ?”

சிறுவன் தந்தையிடம் ஞாபகப்படுத்தினான்.

“அதுகள் வாங்க வசக்காலைப் பக்கம் போக வேணும். வண்டிலை மணியத்தின் கடைக்கு முன்னால் நிறுத்திவிட்டு நடந்துபோய் வாங்கிக்கொண்டு வருவோம்.”

கட்டியிருந்த மாட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு வந்து ஒரு கையில் மாட்டைப் பிடித்தபடி மற்றக் கையினால் வண்டியின் நுகச்சட்டத்தைத் தூக்கி வேகமாகப் பின்னுக்கு வண்டியைத் தள்ளியபோது —

சின்னத்துரை அன்று காலையில் கட்டி எழுப்பிய மனக்கோட்டை பொலபொலவென்று இடிந்து சரிவது போல பின்னாலே நின்ற எவனோ ஒருத்தனுடைய புதிய சைக்கிள் மீது வண்டி பலமாக மோதி சைக்கிள் சரிந்து விழுந்தது.

மாட்டின் கழுத்துமீது நுகச்சட்டத்தைப் பொருத்தப் போன சின்னத்துரை பின்னாலே சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு திகைத்துப்போனான்.

கிழே கிடந்த சைக்கிள்மீது வண்டியின் ஒரு சக்கரம் ஏறி அதன் முன்பக்கத்தை இன்னமும் நசித்துக்கொண்டிருந்தது. சைக்கிளில் கட்டியிருந்த பெட்டிக்குள்ளிருந்த ஏதேதோ கண்ணாடிச் சமான்கள் வெளியே சிதறிக்கிடந்தன.

“அப்பா அப்பா என்னணை அப்பா? ஆருடைய சைக்கிளும் சமான்களும் இது?”

கடையிலே தேரீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த சைக்கிள் சொந்தக்காரன் துடிதுடித்துப் பதைத்து ஓடிவந்தான்.

சற்று எட்டினுற்போல பொலிஸ் நிலையத்தின் வாசலிலே நின்ற ஒரு பொலிஸ் காரனும் இந்த விபத்தைப் பார்த்துவிட்டு இடத்துக்கு விரைந்து வந்தான்.

“ஏய்...வண்டிக்காரா, இங்கே வா!”

சின்னத்துரை நடுங்கியவண்ணம் போனான். அவனை ஒரு பொலிஸ் கூப்பிட்டது இதுதான் முதல் தடவை. சிவபாலனின் பயத்தைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை; அவனுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

“நீ ‘நம்பர் பிளேட்’ டு ஏன் வாங்கேல்லை நீ பெரிய ராசாவோ!”

சின்னத்துரைக்கு அப்பொழுதுதான் வருசம் பிறந்து ஐந்து! ‘மாதங்கள் கழிந்துவிட்டதும், தான் ‘நம்பர் பிளேட்’ வாங்கமறந்ததும் நினைவுக்கு வந்தன.

“என்ன மேன், சும்மா நிக்கிறது. உன்னை பேரு ஊரு எல்லாம் சொல்லு. வழக்குப் போட வேணும்.”

“ஐயா ... ஐயா ... தெரியாமல் பிழைவிட்டுட்டன். மன்னிக்கவேணும். இண்டைக்கு கட்டாயம் வாங்கி ப்போடுவேன்.”

பொலிஸ்காரனிடம் மன்றாடிக் கும்பிட்டு அவனைச் சமாதனப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு, சைக்கிள்காரனுக்கும் ஏதோ கொஞ்சம் கொடுத்து அவனையும் அனுப்பி விட்டு மடியில் ஐந்துரூபாவுடன் சின்னத்துரை வண்டியைப் பூட்டினான்.

“அப்பா வீட்டுக்குப் போவமேனை” என்றான் சிறுவன் அழாக்குறையாக.

“போக வேண்டியதுதான் போகும்போதே முதல் வேலையாக வழியில் இறங்கி நம்பர் பிளேட் எடுக்கும் காரியத்தை முடித்து விடவேணும்.”

சில்லறையாக இருந்த ஒரு பத்துச்சதத்தை மடிக்குள் ளிருந்து எடுத்துச் சிறுவனிடம் கொடுத்து “போய் அந்தக் கடையிலே ஒரு தேத்தண்ணீர் வாங்கிக் குடித்துவிட்டுவா. அதுக்குள்ளே நான் வண்டிலைப் பூட்டிவிடுகிறேன்” என்றான் சின்னத்துரை.

அவன் குரலில் கண்டிப்பு இருந்தது.

அதில், வானம்பார்த்த பூமியில் பரம்பரை பரம்பரையாக அயராமல் சலியாமல் கமழும் தொழிலும் செய்துவரும் பகீரதர்களுக்குள்ள நம்பிக்கை இன்னமும் தொனித்தது.

றிச்சேட் கிழவன்

றிச்சேட் கிழவனைக் கண்டாலே சங்குவேலிப் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் குலை நடுக்கம் உண்டாகும். காரணம் அவன் குடல் எடுக்கும் றிச்சேட் கிழவன்!

நடுத்தர உயரம் பருமனுடன் நீண்ட வெண் தாடியும் மீசையும்கொண்ட றிச்சேட் கிழவனுக்கு முன்தலையில் உச்சிவரை மயிர் கிடையாது. பின்பகுதியிலும் காதுப்பாகங்களிலும்தான் இலேசான வெண் மயிர்க் கற்றைகள் உண்டு. காக்கி மேல் சட்டையுடன் முழங்காலுக்குச் சற்று இறக்கமாக சிவப்பு அல்லது பச்சை நிறத்தில் நாலுமுழ வேட்டி கட்டிக்கொள்வான். அடிக்கடி கிழவனின் ஒரு கை தாடியைத் தடவி விட்டபடி இருக்கும். மறுகை கைத்தடியை சுழற்றியபடி இருக்கும். சட்டைப் பையிலே ஒரு நீண்ட கத்தியை மடக்கியபடி வைத்திருப்பான். அது குடல் எடுக்கும் கத்தி!

ஏதோ ஓர் அரசாங்க வேலையில் இருந்த றிச்சேட் கிழவன் இப்போது ஓய்வுபெற்று விட்டான். ஓய்வு பெற்ற நாளிலிருந்து அவன் அந்தச் சங்குவேலிக் கிராமத்திலேயே சுற்றித் திரிந்து வருகிறான். காலையில்

வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிளம்பினால் அனேகமாக மாஸையில்தான் தனது வீட்டுக்குள் நுழைவான். அத்தனை நேரமும் அந்த ஊர் ஆரம்பப் பாடசாலை, சங்கக்கடை தெருவீதிகள் எல்லாம் சுற்றித் திரிவான்.

எந்த வீட்டிற்குள்ளும் அழையா விருந்தினனாக நுழைவான். ஊர்ப் புதினங்களெல்லாம் பேசுவான் எங்கும் எதிர்ப்புக்கிடையாது. “ஐயா ஐயா சாமி சாமி” என்ற வரவேற்பே எங்கும் கிடைக்கும்.

அந்த ஆரம்பப் பாடசாலையின் ஓர் அங்கம் என்றே அவனைச் சொல்லலாம். எந்த நாளும் பாடசாலைக்கு வருவான். நீண்டநேரம் ‘பெரிய’ வாத்தியாரோடு பேசிவிட்டுப் போவான்.

முரண்டு பிடிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு ‘றிச்சேட் கிழவன் வருகிறான்.’ ‘றிச்சேட் கிழவனிடம் பிடித்துக் கொடுத்து விடுவேன்’ என்றெல்லாம் சொல்லிப் பெற்றோர்கள் பயங்காட்டுவார்கள். பிள்ளைகளும் உடனே ‘கப் சிப்’ என்று அடங்கிவிடுவார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்திலும், ‘பெரிய வாத்தியார் றிச்சேட் கிழவனிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிடுவார்’ என்று பிள்ளைகள் எல்லாரும் மிகுந்த கவனமாக இருப்பார்கள்.

அன்று மணி அந்தப் பாடசாலைக்கு முதன் முதலாக வந்தபோது றிச்சேட் கிழவனைப் பற்றி முன்பின் கேள்விப்படாதிருந்தபோதுமே அவனைக் கண்டதும் மிகவும் பயந்துபோய் விட்டான்.

அன்றுதான் பாடசாலையைப் பார்ப்பதற்காக பாடசாலைப் பரிசோதகரும் வருவதாக இருந்தது.

பரிசோதகர் வரும்போது எப்படி ‘நமஸ்காரம்’ சொல்லவேண்டும் என்பதை மாணவர்களுக்கு, றிச்சேட் கிழவனின் வருகையை வைத்து வாத்தி

மார்கள் படிப்பித்தார்கள். கிழவன் வந்து மூன்றாவது படியில் கால்வைத்ததும் மாணவர்கள் எல்லாரும் ஏககாலத்தில் எழுந்து ‘நமஸ்காரம்’ சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் நிச்சேட் கிழவன் குடல் எடுத்துப்போடுவான் என்ற பயம் அவர்களுக்கு!

பரிசோதகர் வந்தபோதும் மாணவர்கள் அப்படியே ஏககாலத்தில் எழுந்து ‘நமஸ்காரம்’ சொன்னார்கள். இல்லாவிட்டால் பெரிய வாத்தியார் நிச்சேட் கிழவனிடம் சொல்லிக் குடல் எடுப்பித்துப் போடுவாரே!

நிச்சேட் கிழவனைக் கண்டதுமுதல் மணிக்கு மிகவும் பயம் வந்துவிட்டது. அவனது தோற்றம்... அவனது உருளும் பெரிய விழிகள்... அவை மணிதர்களை உற்றுப் பார்க்கும் வகை... தாடியை வருடும் ஒரு கை... தடியைச் சுற்றும் மறுகை... பின் பயமாயிராதா? அதுவும் சிறுவன் மணிக்கு!

பரிசோதகர் போனதும் முதல் முதலாக பக்கத் திலிருந்த சிவபாலன் என்ற மாணவனிடம் மணி விசாரிக்கத் தொடங்கினான்.

“யார்டா அந்தக் கிழவன்? மூதேசியைப் பார்க்கவே சரியான பயமாயிருக்கே?”

“உஸ் சத்தம்போட்டுப் பேசாதையடா. நீ உப்பிடிப் பேசினது அறிந்தாலே உன்னைச் சாக்கொண்டு போடுவான். அவ்வளவு பொல்லாதவன்” என்று மெதுவாகச் சொன்னான் சிவபாலன்.

“அட அவ்வளவு பொல்லாதவனா? நான் அப்பவே நினைத்தேன். அப்படி அவன் என்னதான் செய்வானும்?”

“குழப்படி செய்தால், பள்ளிக்கூடத்துக்கு கள்ளம் படுத்தினால் வாத்திமார் பிடித்து அவன்ிடம் கொடுத்து விடுவார்கள்; அவன் குடல் எடுத்துவிடுவான்”

“அதென்னடா அது குடல் என்றால்?”

“குடலென்றால் இன்னும் தெரியாதா? கோழி உரிக்கேக்கை நீ பாக்கிறதில்லையா? அப்போது ஒரு பாம்பு மாதிரி வருமே, அது போல எங்கடை வயித்துக்கையும் ஒரு பெரிய குடல் இருக்காம். அதை அவன் எடுத்துப்போடுவான். குடலை எடுத்தால் பிறகு நாங்கள் இருக்க ஏலாது, செத்துப்போடுவம்”

“குடலை எப்படியாம் எடுக்கிறது? அவன் எப்படியாம் எடுப்பான்?”

“அவன்ரை பையுக்கை ஒரு வில்லுக்கத்தி இருக்கு. யாரையன் பயப்புடுத்தக்கை பார் அவன் கத்தியை விரித்துக் காட்டுவான். அந்தக் கத்தியாலை வயித்திலை ஒரு கீறு கீறிப்போட்டு அதுக்காலை கையை ஒட்டி குடலைப் பிடித்து ஒரு இழுவை இழுத்தான் என்றால் குடல் முழுவதும் வெளியாலை வந்திடும்.

மணி வாய்விட்டு அழாததுதான் குறை. அவனுக்குப் பொல்லாத பயம் வந்துவிட்டது. ஏன் பழைய பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு இந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வந்தோம் என்றிருந்தது. பாடசாலை முடிவடையும் நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான்.

பாடசாலையிலிருந்து வந்ததும் வராததுமாகச் சாப் பாட்டுக் கோப்பைமுன் அமர்ந்த மணி தயாரிடம் தனது துயரத்தை இலேசாக வெளியிட்டான்.

“அம்மா இந்தப் பள்ளிக்கூடம் ஒரு சதத்துக்கும் உதவாதம்மா. ஒலைக் கொட்டில் ஆகஐந்து வாத்தி மார்தான் இருக்கினம் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேலை வகுப்புகள் இல்லை அந்தஅருமையான பள்ளிக் கூடத்தை விட்டுவிட்டு இதிலே ஏனம்மா என்னைச் சேர்த்தனீங்கள்?”

சிவக்கொழுந்துவுக்கு தனது மகன் ஏன் முதல் நாளிலேயே அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை வெறுக்கிறான், பழைய பள்ளிக்கூடத்தையே விரும்புகிறான் என்ப தெல்லாம் ஒன்றும் புரியவில்லை. எனவே “அப்பாவுக்கு வேலை மாறினதாலே இப்ப இதுதான் எங்களுக்கு வசதியாயிருக்கு, நீ ஐஞ்சாம் வகுப்புக்கு மேலை இல்லை என்று கவலைப்படாதே. ஐஞ்சு பாஸ் பண்ணினாப் பிறகு வேறு பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்த்து விடலாம்” என்றுள்.

“அதுமட்டுமில்லை அம்மா முந்தின பள்ளிக் கூடத்திலே இரண்டாம் வகுப்பிலே படிப்பிக்கிறதுதான் இஞ்சை மூன்றாம் வகுப்பிலே படிப்பிக்கினம், அதோடை பாடங்களும் வலு குறைவு”

“அதுதான் நல்லது தம்பி அப்படியெண்டால் நீ ஒவ்வொரு முறையும் முதலாம் பிள்ளையாய் வரலாம், இல்லையா?”

‘குரங்கு பிடிக்கப்போய் பிள்ளையாராய் முடிந்த’ கதைபோல் என்னவோ சொல்லுவதற்காகப் போட்ட அத்திவாரம் எப்படியோ மாறிப்போனதைக் கண்ட மணி, தான் சொல்லவந்ததை நேரடியாகவே சொல்லத் தொடங்கினான்.

“அம்மா! இந்தப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரு கிழட்டு மூதேசி அடிக்கடி வருமாம். அதை இண்டைக்கு

நானும் கண்டனான். முதேசியைப் பார்த்தாலே பொல்லாத பயமாயிருக்கும். அதோடை அது ஆக்க னுக்கும் குடல் எடுக்கிறதாம்!”

சிவக்கொழுந்துவுக்குத் தனது மகன் இவ்வளவு நேரமும் எதற்காகப் பீடிகை போட்டான் என்ற காரணம் இப்பொழுதுதான் புரிந்தது. “தம்பி! அந்தக் கிழவன் சும்மா இருக்கிறவர்களை ஒண்டும் செய்யான். குழப்படி செய்கிறவர்களுக்குத்தான் குடல் எடுப் பான்” என்றான்.

“நான் குழப்படி செய்யமாட்டன் தானம்மா எண்டாலும் தற்செயலாகத் தெரியாமல் செய்து போட்டா என்ன செய்கிறது? குழப்படி செய்யாமல் உலகத்திலே யார் இருக்கினம்? மகாத்மகாந்திகூட சில வேலைகளில் தவறு செய்திருக்கிறாராம் அம்மா!”

சிவக்கொழுந்து, தன்மகன் நிச்சேட் கிழவனுக்குப் பயப்படுவது ஒருவகையில் நல்லது என்று உணர்ந் தான். ஆதலால் மகனுக்குக் கிழவனிடமுள்ள பய த்தை முற்றாகப் போக்க விரும்பவில்லை. எனவே “அப்படி எப்பாலும் இருந்திட்டுச் சிலவேளை குழப்படி செய்தால் ஒன்றும் நடவாது” என்று சொன்னான்.

“இங்கை நின்று ஒன்றும் நடவாது என்றால் போதுமா? குடல் எடுத்தாப் பிறகு என்னத்தைச் செய்ய முடியும்? எப்படி என்றாலும் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு நான் இனிப்போகவே மாட்டேன்” என்றபடி சாப்பிட்டது பாதி சாப்பிடாதது பாதியாக எழுந்து போய்விட்டான் மணி. அவனை என்னபாடு பட்டும் தயாரால் சமாதானப்படுத்த முடியவில்லை.

அடுத்தநாள் பாடசாலைக்குப் போக மறுத்து மணி தயாரிடம் எவ்வளவோ முரண்டு பிடித்தான். அழுது அழுது அடம் பிடித்தான். அவன் பாடசாலைக்குப் போவதாகவே காணோம். இறுதியில் “நீ அழுது தொலை நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சொல்லி அனுப்பி றிச்சேட் கிழவனை வரக்காட்டி விடுகிறன்” என்றாள் சிவக் கொழுந்து.

அதன்பிறகு மணி பாடசாலையை நோக்கிக் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி ஓடிவிட்டான்.

பாடசாலை தொடங்கிவிட்டது.

பாடசாலையில் றிச்சேட் கிழவன் வந்ததும் பெரிய வாத்தியார் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காக வராத ஒரு மாணவனைப் பிடித்து கிழவனுக்குமுன் நிறுத்தினார்.

மாணவன் பயத்தால் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். மணி உட்பட பாடசாலை மாணவர்கள் எல்லாருமே பயம் கலந்த அமைதியுடன் அதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மாணவனைச் ‘சுண்’டிப் பார்த்த றிச்சேட் கிழவன் “நல்ல பதமான பொடியன்தான்” என்றான்.

மாணவனுக்குக் கை கால்கள் எல்லாம் உதற லெடுத்தன, மணிக்கும் அதே நிலைதான்!

கிழவன் கையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து விரித்தான், பளபளத்தது கத்தி!

வீரிட்டு அலறினான் மாணவன். மணியும்கூட அமைதியாகக் கண்ணீர் விட்டான்.

கிழவன் மாணவனைப் பிடித்து “இன்றுமட்டும் விட்டுவிடுகிறேன். இனிமேல் பள்ளிக்குக் கள்ளம் படுத்தினாயோ...” என்று பற்களை நெரித்துக் கறுவிக் கொண்டான்.

“இனி ஒரு நாளுமே கள்ளம் படுத்த மாட்டன்” என்று பையன் கிழவனிடம் அழுதழுது விழுந்து வணங்காத குறையாக மன்றாடினான்.

கிழவனின் கை தளர்ந்தது. கத்தி மடக்கப்பட்டுச் சட்டைப் பைக்குள் தஞ்சமடைந்தது.

இந்தச் சம்பவத்தின்பின் மணியின் பயம் இன்னும் ஒருபடி அதிகரித்தது. நிச்சேட் கிழவனின் தோற்றமும் அவனது பளபளக்கும் கத்தியும் மணியின் மனத்திரையில் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. தான் வீனாடிக்கு வினாடி ஏதோ ஒரு பயங்கர உலகத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருப்பதாக அவன் உணரத் தலைப்பட்டான். அன்றைய பாடங்கள் ஒன்றும் அவனது காதில் ஏறவில்லை.

முன்றும் நாளும் தாயாரிடம் முரண்டு பிடித்தான் மணி. ஆரம்பத்தில் அழாத குறையாக மன்றாடிப் பார்த்தான். அது பயனில்லாமற் போகவே அழத் தொடங்கினான். “நான் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு போகவில்லை” என்றான்.

சிவக்கொழுந்து நேற்றுச் சொன்னது போலவே “நீ அழுது தொலை. நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சொல்லி அனுப்பி நிச்சேட் கிழவனை வரக்காட்டி விடுகிறேன்” என்றான். ஆனால்—

மணி நேற்றுப்போல் இன்று அடங்கிவிடவில்லை. அவனுக்கு உள்ளூரப் பயமே என்றாலும் அதைத்

தாயாரிடம் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் ஒரு வேளை பணிந்துவிட மாட்டாளா என்ற நப்பாசை அவனுக்கு!

மணி மீண்டும் மீண்டும் அழுதழுது அடம்பிடித்தான். “நான் செத்தாலும் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு இனிமேல் போகமாட்டேன்” என்றான்.

இந்த நேரத்தில் “யாரது அங்கை அழுகிறது? குடல் எடுக்க வாறதா?” என்றவாறு படலைதிறந்து நிச்சேட் கிழவன் வீட்டுக்கு வரவே “வேண்டாம் சாமி அவன் பள்ளிக்குப் போறானாம். இனிமேல் குழப்படி செய்ய மாட்டானாம்” என்றாள் சிவக்கொழுந்து. மணி—?

அவன் நிச்சேட் கிழவனின் கண்ணில் படாமல் ஓட்டமும் நடையுமாகப் பாடசாலைக்கு ஓடிவிட்டான்.

பாடசாலை தொடங்கி மூன்றாம் பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்த பாடம் கணக்குப் பாடம். நேற்று புதுக்கணக்குப் படிப்பீத்ததும், அதில் வீட்டுக் கணக்குகள் கொடுக்கப்பட்டதும் இப்பொழுது சிவபாலன் சொல்லித்தான் மணிக்குத் தெரியவந்தது.

அவனுக்கு நெஞ்சு பக் பக்கென்று அடித்துத் கொண்டது. தன்னை நோக்கி ஆபத்து மிக அண்மையிலே வந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். தனது குடலை நிச்சேட் கிழவனின் பளபளக்கும் கத்தி பதம் பார்ப்பது இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திற்குள் கூட நடந்து விடலாம் என்று எண்ணினான்.

அதற்கிடையில் மின்னெட்டும் நேரத்தில் அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

“வாத்தியார் ஒண்டுக்கு?”

“சரி போய் வா!”

மலசல கூடங்கள் இருந்த பாடசாலையின் எல்லைக்குப் போன மணி சுற்று முற்றும் பார்த்தான். வேலித் துவாரத்தால் நுழைந்து தெருவுக்கு வந்து விட்டான். வீட்டை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றான். மோசை கடை இருந்த சந்தியில் திரும்பியதும்—

“ஐயோ...”

றிச்சேட் கிழவன் வந்துவிட்டான், மனி மூர்ச்சை யானான்.

மணிக்கு கடந்த மூன்று தினங்களாகக் கடுமையான காய்ச்சல். அரைத் தூக்கத்தில் ‘றிச்சேட் கிழவன் வருகிறான்,’ ‘ஐயோ கத்தியை விரிக்கிறான்,’ ஐயோ வயிற்றைக் கீறுகிறான்’ என் றெல்லாம் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

சிவக்கொழுந்துவுக்கு மணியின் காய்ச்சலுக்கான காரணம் புரிந்துவிட்டது. றிச்சேட் கிழவனைப்பற்றிய பீதியை அகற்றுவதற்கு எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லை. அவன் மனதில் ஏற்கனவேயே றிச்சேட் கிழவனைப் பற்றிய பயம் ஆழமாக உறைந்துவிட்டது.

‘றிச்சேட் கிழவனால் மட்டுமே மணியின் பயத்தைப் போக்கமுடியும்’ என்று கருதிய சிவக்கொழுந்து எப்படியும் றிச்சேட் கிழவனிடம் விவரங்களைக்கூறி அவனை அழைத்து வரும்படி தனது கணவனை அனுப்பினான்.

தனக்கு மணி எவ்வளவு தூரம் பயந்திருக்கிறான்? அதனால் அவனுக்கு இத்தனை விபரீதம் ஏற்பட்டு விட்டதே! என்று கவலையுடன் எண்ணிய றிச்சேட் கிழவன் அன்று மோசை கடைச் சந்தியில் நடை

பெற்ற சம்பவத்திற்குப்பின் இன்றுவரை அவனைப் பார்க்கக்கூடப் போகமுடியவில்லை. தன்னைக் கண்டால் இன்னும் என்னென்ன நடைபெறுமோ என்று கிழவனுக்குப் பயம்.

மணியின் படுக்கையருகே திடீரென்று நிச்சேட் கிழவன் தோன்றவே மீண்டும் அவன் பயந்து விட்டான் “ஐயோ என்னை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். நான் இனிமேல் ஒரு குழப்படியும் செய்யமாட்டேன். தற்செயலாகத் தெரியாமல் ஒரு குற்றம் செய்தால் மன்னிக்கக் கூடாதா? மகாத்மகாந்திகூட தவறு செய்திருக்கிறாராமே!” என்று அழுத்தொடங்கினான்.

கிழவன் அமைதியான புன்னகை ஒன்றை வரவழைத்துக்கொண்டு “தம்பி! நான் ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன்” என்றான்.

“இல்லை! நீங்கள் பச்சைப்பொய் சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் குழப்படி செய்யிறவங்களுக்குக் குடல் எடுக்கிறீர்கள். இனிமேல் நான் ஒரு குற்றமும் செய்யமாட்டேன். இண்டைக்கு மட்டும் என்னை விட்டுவிடுங்கோ” என்று மணி மீண்டும் அழுதான்.

“தம்பி! என்னைக் குடல் எடுக்கிறவன் எண்டு எல்லாரும் சொல்லுகினம்தான். நானும் குடல் எடுக்கிறதாகச் சொல்லுவதுண்டுதான். இதெல்லாம் பொடியளைப் பயப்புடுத்துவதற்காகவே சொல்லுவேன். உண்மையில் நான் அப்படிச்செய்வதில்லை இதுவரை நான் யாருக்காவது குடல் எடுத்ததை நீ பார்த்திருக்கிறாயா? அப்படி நான் உண்மையில்

யாருக்காவது குடல் எடுத்ததாக யாராவது சொல்லியாவது நீ கேட்டிருக்கிறாயா? உனது பள்ளிக் கூடச் சிநேகிதர்களுையாவது கேட்டுப்பார். நான் யாருக்காவது குடல் எடுத்ததைப் பார்த்திருக்கிறார்களா? அல்லது கேட்டுத்தான் இருக்கிறார்களா? என்பதை!”

மணி யோசித்தான். நிச்சேட் கிழவன் சொல்வது அவனுக்கு உண்மைபோலத் தோன்றியது. கிழவன் ‘குடல் எடுப்பான்’ என்று கேள்விப்பட்டிருந்தானே தவிர கிழவன் ‘குடல் எடுத்ததை’ அவன் காணவில்லை, கேள்விப்பட்டவுமில்லை. அவனின் பயம் சிறிது நீங்கியதும் துணிவாகவே கிழவனிடம் கேட்டான்.

“அட்டியேன்றால் அந்தக் கத்தி உங்களுக்கு என்னத்திற்காகவாம்?”

“கத்தி வேறும் பயம் காட்டுவதற்கு மட்டுமே! நான் உண்மையிலேயே ‘குடல் எடுக்கக்கூடியவன்’ என்பதைப் பொடியன் நம்பவேண்டும். அப்பொழுது தான் பொடியன் ஒழுங்காக நடப்பார்கள் என்பதால் தான் இப்படியெல்லாம் செய்தேன். உங்கள் பேரிய வாத்தியாரும் இவ்விடத்து டெரியவர்கள்கூட நான் இப்படித் திரிவது நல்லது என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். ‘பயம் இருந்தால்தான் பிள்ளைகள் நல்லாய் வருவார்கள்’ என்பார்கள். ஆனால் நீ எனக்குப் பயந்து இப்படியானதைப் பார்த்தபின் நானும் இனி மாறப்போகிறேன். நான் இனி உனக்கு மட்டுமல்ல எல்லாருக்கே நல்லவன்தான்! இன்றுமுதல் நான்

குடல் எடுக்கும் நிச்சேட் கிழவனல்ல; வெறும் நிச்சேட் கிழவனேதான்!” என்றவாறு தனது பையி லு ள் ள கத்கியை எடுத்து மூலையில் எறிந்துவிட்டுப் போனான்.

அடுத்த நாள் நிச்சேட் கிழவனின் கரத்தைப் பற்றியவாறு குதூகலத்துடன் பாடசாலை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்த மணியைக் கண்டதும் அந்தச் சங்குவேலியே ஆச்சரியப்பட்டது.

❧

வேட்டைப் புலி

காவல்கார இராசையாவுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. முதலாளியின் மகன் சிவகுரு கமத்துக்கு வருவது இதுதான் முதல்தடவை. இரண்டு மணி எப்போது வரும் என்று அடிக்கடி பொழுதைப் பார்த்துப் பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

கொழும்பிலிருந்து காலை புறப்படும் யாழ் தேவி நண்பகல் பன்னிரண்டு சுமாருக்கு கிளிநொச்சியை வந்தடையும். அங்கிருந்து வாடகைக் கார் பிடித்து பரந்தனைத் தாண்டி, தருமபுரத்திலுள்ள கமத்துக்கு வந்துசேர அநேகமாக இரண்டு மணி ஆகிவிடும்.

சிவகுருவைப்பற்றி இராசையாவுக்கு முதலாளி அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார்—

சிவகுருவுக்கு வேட்டையில் மிகுந்த ஆசையாம். சிறந்த துப்பாக்கி வாங்கி வைத்திருக்கிறாராம். ஏராளமான தோட்டாக்களை வாங்குவதற்கும் வைத்திருப்பதற்குமான அனுமதியை அரசாங்கம் அவருக்கு வழங்கியுள்ளதாம். துப்பாக்கி சுடுவது பற்றியும் வேட்டைகள் பற்றியுமான ஏராளமான ஆங்கில நூல்களை வாங்கி வைத்திருக்கிறாராம். அவைகளை அடிக்கடி

படிப்பாராம். கொழும்பிலே சுடுவதற்கான் சூழ்
நிலையோ, பறவை மிருகங்களோ கிடையாவாம்.
கிடைத்தால் எத்தனையோ பறவைகளையும் மிருகங்
களையும் கூட்டுத்தள்ளியிருப்பாராம். இங்கு வருவ
தென்றால் கட்டாயம் வேட்டைக்கான ஆயத்தங்களு
டன்தான் வருவாராம் என்றெல்லாம் கனக்கசொல்
வியிருந்தார்.

‘சின்ன ஐயா துப்பாக்கி கொண்டு வருவார்.
கல்மடு அல்லது கண்டாவளைப் பக்கம் போனால் நிச்
சயம் பன்றியோ மரையோ கொண்டுதான் வருவார்.
அதோடு, நானும் ஐயாவைப்போலவே துப்பாக்கி
சுடவும் வேட்டையாடவும் கற்றுக்கொள்ளலாம்.’
என்று மனக்கோட்டை கட்டினான் இராசையா.

கொழும்பிலிருந்து வரும் சின்னஐயாவுக்கு ஏதா
வது சமையல் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக பக்கத்
துக்கமத்தின் காவல்காரன் காளிமுத்துவிடம் துப்பாக்
கியை “ஏதாவது மர அணில் சந்தித்தால் பார்த்
துக்கொண்டு திருப்பித்தருகிறேன்.” என்று கேட்டு
வாங்கிக்கொண்டான் இராசையா. அடுக்குப் பெட்
டிக்குள் பத்திரமாக வைத்திருந்த ஒரே ஒரு தோட்
டாவையும் எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்துக் காட்டுக்குள்
போனான். அரை மணித்தியாலத்திற்குள் கையில்
ஒரு மர அணிலுடன் திரும்பி வந்தான்.

கொழும்பிலிருந்து வந்த சிவகுரு, வந்தகளை
ஆறமுன்னர் தனது பெட்டிஒன்றை அவிழ்த்து அதற்
குள் பாகம் பாகமாக இருந்த துப்பாக்கியை எடுத்
துப்பொருத்தினார். துப்பாக்கியைத் துடைப்பதற்கு

உதவும் 'பிரஷ்' எண்ணெய் ஆகியவைகளை ஐயா மார்களுக்குக் இராசையா பலகைகளால் செய்திருந்த மேசைமீது வைத்தார். இன்னொரு பெட்டிக்குள்ளிருந்து இரண்டு பெரிய ஆங்கில நூல்களை எடுத்து அதற்கருகில் வைத்தார். அதற்கு அருகில் தினிக் தினிசானா பல பெட்டிகளில் தோட்டாக்கள், இன்னும் அந்த மேசையில் தோட்டாக்களைச் செருகக்கூடிய துவாரங்கள் அமைந்த இடுப்புப்பட்டி, மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஒரு மின்பொறி விளக்கு, நெற்றியில் கட்டும் ஒரு விளக்கு...

இவைகள் எல்லாவற்றையும் காளிமுத்து, நடராசன் போன்ற தனது நண்பர்களுடன் வைத்த கண்வாங்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் இராசையா. இடையிடையே தனக்குத் தெரியாதவைகளுக்கு விளக்கமும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

நூல்கள் இரண்டையும் எடுத்து அதிலுள்ள படங்களைத் தன் சகபாடிகளுக்குக் காட்டித் தானும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன்—

“இதுகள் வேட்டையைப் பற்றிய புத்தகங்களா ஐயா? முழுக்க துவக்குகளின் படமும் மிருகசாதிகளின் படங்களுமாய் போட்டிருக்கே” என்றுன்.

“ஓம். ஒன்று துப்பாக்கிகள் பற்றியது. அந்தப் புத்தகத்தில் துப்பாக்கிகளைப் பற்றியும், துப்பாக்கிகளைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கும் முறைகளுப், எந்தெந்த உயிரினங்களுக்கு எந்தெந்த நம்பர் தோட்டாக்கள் பாவிக்கவேண்டும் என்ற குறிப்புகளும், இலக்கு அணைக்கும் முறைகள் பற்றியும்தான் முழுக்கவும் எழுதியிருக்கு.”

“மற்றப் புத்தகத்தில்.....?”

“மற்றதில் உலகிலுள்ள பலவகை மிருகங்கள், பறவைகள் பற்றியும், காலடிகளையும் ஒலிகளையும் கொண்டு எவை எவை எங்கு எங்கு இருக்கின்றன என்பதை அறிவது பற்றியும், மிருகங்கள் பறவைகளுக்கு எந்தெந்த இடங்களில் எப்படி எப்படி வெடிவைக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும் எழுதியிருக்குது.”

இதன்பின் இராசையாவும் அவனது நண்பர்களும் நூல்களை மிகவும் கவனமாகவும் ஆர்வத்துடனும் பார்ப்பதில் ஈடுபட்டார்கள். அதேபோல் நெற்றியில் கட்டும் விளக்கிலும் எல்லாரும் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

“நல்ல பட்டி ஒன்றும் கிடக்குது போல” என்று ஒருவன் வியந்தான்.

“பின்னே, காளிமுத்துவைப்போல ஐயாவையும் தோட்டாக்களை மடியிலே கொண்டு திரியச் சொல்லுகிறாயோ!” என்று இராசையா பதில் சொன்னதும் அங்கு ‘குபீர்’ சிரிப்பு எழுந்தது.

“இரண்டு நாள் தான் தங்குவதற்கு லீவு இருக்கு என்று எழுதியிருந்தீர்களே! இப்ப துவக்கு துடைக்க எண்ணெய், ‘பிரஷ்’ எல்லாம் கொண்டந்திருக்கிறீங்களே?”

“துப்பாக்கியை ஒருநாள் பாவித்தாலும் அதை உடனே துப்பரவாகத் துடைத்து வைத்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது கெதியில் பழுதாகி விடும் அது சரி, வேட்டையாட மிருகங்களல்லவா அகப்பட வேண்டும். எந்தப் பகுதியிலே மிருகங்கள் கிடைக்கும்?”

“கல்மடு, கண்டாவளைப் பகுதியில் ஏராளமான பன்றிகள் இருக்குதல்பா, துவக்குச் சூட்டில் எங்களுக்கு அவ்வளவு திறமை இல்லாததால் சுடமுடிவதில்லை. குடு வாங்கிக்கொண்டு ஓடுவதும், குறிதவறுவதுமாகப் போய்விடுகிறது” என்றான் காளிமுத்து.

“ஐயா போனியளெண்டால் கட்டாயம் சுடலாம் கல்மடுதான் கிட்டவும் ஏராளமான பன்றிகளும் தீரியிற இடம்” என்றான் இராசையா.

கடைசியில், நிலவு வந்ததும் கல்மடு போவதென்றும், காளிமுத்து நடராசன் ஆகியோரையும்கூட அழைத்துப் போவதென்றும் சிவகுரு முடிவுக்கு வந்தார். இராசையாவுக்கும் கூடப்போவதற்கு ஆசைதான். ஆனால் ‘கமத்தைப் பார்க்கிற லட்சணம் இதுதானோ’ என்று ஐயா நினைத்தாலும் என்ற பயத்தால் தனது ஆசையை அடக்கிக் கொண்டான்.

இதன்பின் எல்லாரும் போய் விட்டனர். சிவகுரு அந்த ஆங்கில நூல்களில் ஒன்றை எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

“டீர்ர்ர்...”

சிவகுரு தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்த மணிக் கூடு, பன்னிரண்டு மணி ஆனதும் அலறி சிவகுருவை எழச்செய்தது; இராசையாவும் எழுந்தான்.

“இந்த உடைகளையும் இந்தச் சப்பாத்துக்களையும் அணிந்தால் மிருகங்கள் எங்கள் வருகையைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டா” என்றபடியே சிவகுரு காக்கிசிற மேல் சட்டையையும் அரைக்கால் சட்டையையும் காலணிகளையும் அணிந்து கொண்டார்.

பட்டியை இடையில் கட்டி அதிலுள்ள எல்லாத் துவாரங்களிலும் தோட்டாக்களைச் செருகினார். நெற்றியில் விளக்கைப்பொருத்தி அது வரிகிறதா என்பதை விசையைத் தட்டிச் சரிபார்த்துக் கொண்டார்.

இதற்கிடையில் சிவகுருவுடன் போவதற்காக காளிமுத்துவும் நடராசனும் வந்துவிட்டனர். அவர்களில் ஒருவனிடம் மின்பொறி விளக்கைக் கொடுத்தார். மற்றவனை ஒரு பெரிய பொல்லைக் கையில் கொண்டு வரும்படி சொன்னார்.

இத்தனைக்கும்பின் சிவகுரு துப்பாக்கியையும் எடுத்துத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தது இராசையாவுக்கு ஒரு போர் வீரனை நினைவூட்டியது. பன்றி இறைச்சியைச் சுவைப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

விடிந்து எட்டு மணியாகியும் சிவகுருவையும் அவருடன் சென்றவர்களையும் காணாது தவித்தான் இராசையா.

இரவில் பல துப்பாக்கிவெடிச் சத்தங்கள் கேட்டதைக்கொண்டும், விடிந்து இவ்வளவு நேரமாகியும் 'வேட்டைக்காரர்கள்' திரும்பாததைக் கொண்டும் அவன் ஒரு நம்பிக்கையான முடிவுக்கு வந்தான்.

'இத்தனை வெடிகள் ஒருநாளும் கேட்டதில்லை சுடுவதற்கு இவ்வளவு தோட்டாக்களும் தருமபுரத்து ஆட்களிடம் கிடையாது. வெடி வைத்தது மனை ஐயாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். குடு வாங்கிக் கொண்டு தப்பி ஓடிய பன்றியை துரத்தித் துரத்தி

ஜயா வெடி வைத்திருக்கிறார். இல்லாது போனால் பல பன்றிகளுக்கு அவர் வெடி வைத்திருக்கவேண்டும். எப்படியும் ஒரு பன்றியேனும் கிடைத்திருக்கவேண்டும். மாறி மாறி இளைப்பாறி இளைப்பாறி பன்றியைச் சுமந்து கொண்டு நடந்து வருகிறார்கள். அல்லது பன்றியைக் கொண்டுவருவதற்கு காருக்கு அலைகிறார்களோ என்னவோ! இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு நேரம் ஏன் ஆகவேண்டும்?’

இராசையா பூரண நம்பிக்கையுடன் கத்தியைத் தீட்டிக்கொண்டான். மனைவியிடம் சமையலுக்கு ஆயத்தமாகும்படி கூறினான். கொல்லையில் ஓய்வுபெற்று வந்த பெரிய சட்டிகளும் தாச்சிகளும் சமையலறைக்கு முன் வந்து சேர்ந்தன. இறப்பில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தேங்காய் எண்ணெய்ப் போத்தல் கிழே இறக்கப்பட்டது.

பேச்சுக்குரல் கேட்டு வீட்டுக்கு வெளியே எட்டிப்பார்த்தான் இராசையா. சிவகுரு துப்பாக்கியுடனும், நடராசன் ஒரு கையில் ஒரு புறவும் மறு கையில் பொல்லு மின்பொறி விளக்குகளுடனும் வந்தனர்.

இராசையாவுக்கு பன்றியைக் காணாதது கவலையையும் ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்தது. இருந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு “காளிமுத்துவை எங்கே காணோமே!” என்றான்.

“காளிமுத்துவை ஒரு காருக்காக அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்றார் சிவகுரு.

இராசையாவுக்கு மீண்டும் மகிழ்ச்சி. தான் எண்ணியது சரிதான் என்று நினைத்து மனம் பூரித்தான்.

“எப்படி ஐயா பன்றி வேட்டை?” என்று கதை கேட்கும் ஆசையுடன் இராசையா பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“என்ன நாசமோ தெரியவில்லை; மூன்று பன்றி களைக் கண்டேரம். ஐந்து சுடு சுட்டோம். ஊகும்... ஒரு குடுபட வேண்டாம்...” என்று அலுத்துக் கொண்டவாறே சிவகுரு காரணத்தை அறிய துப்பாக்கிச் குடுபற்றிய ஆங்கில நூலைப் புரட்டினார்.

“அப்ப கார் என்னத்திற்கு ஐயா?” இராசையாவும் அதே அலுப்புடன் கேட்டான்.

“அது நான் நாளைக்காலை ஸ்டேசனுக்குப் போறதற்கு. இங்கேதான் கார் பிடிப்பது மிகவும் கடினமானது!”

இப்பொழுது இராசையா தன்னைநினைத்து தனது வல்லமையை நினைத்து ஒருவித பெருமிதம் கொண்டான்.

வேட்டை பற்றியும் துப்பாக்கி பற்றியும் அறப்படித்த சிவகுருவிலும், வேட்டை துப்பாக்கி பற்றி அறவே படியாத இராசையா எவ்வளவோ உசத்தி அல்லவா? பன்றி வேட்டைக்குப்போய் புருஷுடன் திரும்புவதிலும் மர அணிலுக்குப்போய் மர அணிலுடனேயே திரும்புவது உயர்வு தானே!

கண்ணீர்

அதோ அந்தப் பிரதான வீதியின் ஓரத்தில் இருக்கிறதே ஒரு கொட்டில் பலகைகளால் ஆக்கப்பட்டது- 'வணக்கம் வருக' என்று பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுற்றியுள்ள வேலிகளில் பிளாக்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. வேலியை ஒட்டி இருப்பதற்காகப்படுக்கை வாட்டத்தில் பனைமரத் துண்டு ஒன்று போடப்பட்டிருக்கிறது.

இங்கே போவதென்றால் சிலருக்குக் கடவுளைக் காணப் போவதுபோல் இருக்கும். இன்னும் சிலருக்கோ இந்தப் பக்கமாகப் போவதென்றால் கூட வேம்பாகக் கசக்கும்.

அதோ இந்தக் கொட்டிலில் இருந்து சுமார் நூறு யார்களுக்கப்பால் ஒரு கையில் இரண்டு போத்தல்கள் அடங்கிய பையுடனும் மறுகையில் சில்லறைகளுடனும் தயங்கித்தயங்கி கொட்டிலை வெறித்தபடி நிற்கிறானே மணி என்ற சிறுவன்-அவனும் கொட்டில் பக்கமே போவதென்றால் கூட வேம்பாகக் கசக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். இருந்தாலும் அங்கு போய் கள்ளு வாங்க வேண்டுமே என்பதை நினைக்கும்போது அவனது நெஞ்சம் துடிதுடித்துக்கொண்டிருந்தது.

‘கொட்டிலுக்குப் போவதா அல்லது திரும்பி வீட்டுக்குப் போவதா? திரும்பிப் போனால் மாமாவுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது? கள்ளு இல்லை என்று சொல்லுவதா? சீச்சி அது பொய்யல்லவா? பொய் சொல்லுவதுகூட மிகவும் பாவமானதல்லவா? பொய் சொன்ன வாய்க்குப் பொரியும் கிடையாதே! அப்படியானால் போய்த்தான் ஆகவேண்டுமா?’

ஓர் அடி எட்டி நடந்த மணி மீண்டும் நின்றான்.

‘ஐயோ ஐயோ யாராவது அறிந்தவர்கள் கண்டால்...? சீச்சி கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போய்... குடிகாரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன் என்று என்னை நினைத்தால்...? நேற்று ஆறுமுக வாத்தியார் கண்டது போல் இன்றும் யாராவது கண்டால்...? ஆறுமுக வாத்தியார் இதைப் பற்றி என்னிடம் ஒன்றும் கேட்காவிட்டாலும் ஒரு வருக்குமே இதைப்பற்றிச் சொல்லாவிட்டாலும்கூட இதைப்பற்றி யெல்லாம் என்னென்ன நினைத்திருப் பாரோ ...!’

திடீரென்று யாரோ பின்னால் வந்து மணியின் தோளைத் தட்டியதும் அவன் திடுக்கிட்டே போனான் திகைத்துத் திரும்பினான். தட்டியவன் அவனுடன் ஒன்றாகப் பயிலும் அடுத்த வீட்டுக் கணேசனே!

“என்ன மணி போத்தலுடன்.....ஓகோ கள்ளு வாங்கவா? என்னடா உங்கள் வீட்டிலேதான் ஒரு வரும் குடிப்பதில்லையே! ஓகோ நேற்றுக் காலை வந்தாரே உன் மாமா, அவருக்கா?” என்றான் கணேசன்.

“உஸ்...பிலத்துப் பேசாதேடா” என்றான் மணி கெஞ்சும் பாவனையில்.

“என்னடா நீ பயந்து சாகிரய்ய? நானும் பார்த்தன் அப்போதை தொடக்கம் இதிலேயே நிற்கிரய்ய”.

“வெட்கமாய் இருக்கடா”

“வெட்கமா? அப்ப ஏன் வந்தாய்? மாமாவிடம் சொல்லுவதுதானே! அவர் என்ன அடித்தா போடுவார்?”

“அடிக்க மாட்டாரடா, அப்படியென்றால் பேசுவாரே ஒழிய ஒருக்காலும் அடிக்கமாட்டார். ஆனால் எனக்கு மாட்டன் என்று சொல்ல மனம் வருவதில்லை. எப்படியெண்டாலும் அவர் வயதுக்கு மூத்தவர்தானே! கள்ளு வாங்கிக்கொண்டு வசறுதுக்காக எனக்கும் ஐஸ்கிரீமுக்கெண்டு இருபத்தைஞ்சு சதம் தருவாரடா. அதைக்கூட எனக்கு வாங்க விரும்பவில்லை. கள்ளு வாங்கிக் குடுத்து காசு வாங்கிறதோ என்று அருவருப்பாயிருக்கு. ஆனால் அந்தக் காசை வேண்டாமெண்டு சொல்லவும் பயமாயிருக்கு.”

“கள்ளு வாங்கிக் குடுக்கிறதிலை என்னடா வெட்கம். நீ குடித்தால்தான் வெட்கம். பாவமும் கிடைக்கும். உதிலை எட்டிப்போய் வாங்கி வாறதுக்கு இருபத்தைஞ்சு சதம் உனக்குத் தாருரே! பயப்பிடாமல் வாங்கிக்கொண்டு போடா.”

“எனக்கென்னவோடா பெரிய குற்றம் செய்யிறது போலத்தான் இருக்கு. நேற்றைக்கும் வாங்கினதுதானே! நேற்று இரா முழுதும் நித்திரை வரவில்லை. நெடுக இதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டு கிடந்தன்”. என்றவன் “மாமா இரண்டு கிழமை லீவிலை வந்திருக்கிறாராம்” என்பதைச் சொல்லும்போது அழுதே விட்டான்.

“மணி! மணி!” என்று மணியின் தோளைத் தட்டி ஆறுதல் கூறிய கணேசன், “நீ பயந்து சாகாதேடா நான் வாங்கிக் கொண்டந்து தாறன். நீ போய் வயிரவர் கோவிலடியிலை நின்று கொள். ஒவ்

வொருநாளும் நீ போத்தலையும் காசையும் கோவிலடியிலே கொண்டந்து தா. நான் கள்ளு வாங்கிக்கொண்டந்து தாறன். கோவில் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலே தானே இருக்கு. ஒருத்தரும் காணாமல் நீ கொண்டு போகலாம். உனக்கு விருப்பமெண்டால் உந்த இருவத்திலுந்து சதத்திலே பத்துச் சதத்தை எனக்குத் தா” என்றான்.

“வேண்டாம் கணேச! எனக்காக நீ வீணாகக் கஷ்டப்படவேண்டாம். உன்னையும் யாரும் காணாவினம்தானே! உனக்கும் வெக்கமாயிருக்கும் தானே! நான் ஒருவரும் காணாமல் போறன்” என்றவாறு நடுங்கிய வண்ணம் நகர்ந்தான் மணி.

“போடா போ” என்றவாறு மணியின் கையில் இருந்த பையையும் காசையும் பறித்துக்கொண்டு கள்ளுக் கொட்டில் இருந்த திசையை நோக்கி ஓடிய கணேசன் இடையில் நின்று “நான் பத்துச் சதம் எடுக்கிறேண்டா” என்றான்.

ஆச்சரியம் மேலிட கணேசையே நோக்கியவாறிருந்த மணி “இருவத்தைஞ்ச சதத்தையும் நீயே எடுடா. எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம்” என்றான்.

2

மணி போத்தலையும் பணத்தையும்கொண்டு வயிரவர் கோவிலடியில் வரவும் அங்கு தயாராக நின்று கொண்டிருப்பான் கணேசன். கணேசன் திரும்பி வரும்வரை கோவிலடியிலேயே அமைதியாக யார் கண்ணிலும் படாமல் படபடக்கும் நெஞ்சத்துடன் நின்று கொண்டிருப்பான் மணி.

அன்று ஆரம்பமான இந் நாடகம் தொடர்ந்து திட்டமிட்டபடி நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘இந்தப் பெரிய பயங்கர வேலையை இருபத்தைந்து சதத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேனே’ என்று வியந்து கொள்வான் மணி. ‘இந்த சிறியவேலைக்கு இருபத்தைந்து சதம் கிடைக்கிறதே’ என்று மகிழ்வான் கணேசன்.

ஆரம்பத்தில் மணி ஒரு பெரிய சுமை இறங்கியது போன்று ஆறுதலடைந்தாலும் நாளாக நாளாக அவனுக்கு வேறு பல குழப்பங்கள் ஏற்படத்தொடங்கின.

‘தான் தவறு என்றும் அவமானம் என்றும் கருதிய ஒரு செயலை வேறு ஒருவனைக்கொண்டு செய்விப்பது மட்டும் எப்படி நிதியாகும்?’ என்று எண்ணத் தொடங்கினான்.

‘கணேசன் கள்ளுக் கொட்டிலுக்குப் போவதையும் கள்ளு வாங்குவதையும் காணுபவர்கள் அவனைப் பற்றியும் அவன் குடும்பத்தைப் பற்றியும் என்ன நினைப்பார்களோ? நான் எது எதற்குப் பயந்தேனோ அது அதெல்லாம் அவனுக்கும் உண்டுதானே!’ என்று கவலைப்பட்டான்.

கணேசன் செய்யும் இந்த வேலையைப் பெற்றோர் கண்டால் அல்லது அறிந்தால் என்ன நேருமோ என்பதை நினைக்க நினைக்க மணிக்குப் பயமே வந்து விட்டது. ‘எனது மாமா என்றபடியால்தான் எங்கடை அம்மா அப்பா ஆக்கள் நான் கள்ளு வாங்கப் போவதைத் தடுக்கவில்லை. பிறத்தியாருக்கு வாங்கப்போனேனோ எனது தோலையே உரித்து விடுவார்கள். இப்படித்தானே இறையெல்லாம் அறிந்தால் கணேசனுக்கும் நடக்கும்.

இறையெல்லாம் உத்தேசித்து ஒரு நாள் “இனி நீ எனக்காகக் கஷ்டப்படாதேடா. நான் எதற்கும் யோசிக்காமல் மனத்தைத் திடமாக்கிக்கொண்டு

வாங்கி வரப்போகிறேன்” என்று மணி கண்டிப்பாகச் சொன்னான். ஆனால் கணேசனோ அதை உறுதியுடன் மறுத்து விட்டான்.

3

“இனி நேரம் சரிபோலை கிடக்கு” என்று கனகசபை சொன்னதும் அறையில் இருந்து ஏதோ ஒரு படப் புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மணியின் நெஞ்சு படபடக்க ஆரம்பித்தது. பீடத்திலே கவனம் செல்லவில்லை. ஏதோ சிந்தித்தபடியே ஒற்றைகளைப் புரட்டினான்.

யாரோ அடுத்த அறையிலிருந்த கள்ளுப் பையை உதறிவிட்டு வெளியே கொண்டுவந்து போடும் சத்தமும் அதைத் தொடர்ந்து கள்ளுப்போத்தல் இரண்டையும் கழுவுவதற்காக வாளியண்டை கொண்டு போகும் அரவமும் கேட்டது.

போருக்குப் போகுமாறு கட்டாயப் படுத்தப் பட்டுள்ள கோழையின் நிலையில் மணி!

“எங்கை அவன் மணியைக் காணல்லை.”

கனகசபையின் குரலையடுத்து பலிபீடத்தை நோக்கித் தள்ளப்பட்ட ஆடுபோல் ஏதோ ஒன்று அவனைத் தள்ளிக்கொண்டு போனது.

“இந்தா!”

நெருப்புத் தணலை வாங்குவதுபோல் நடுங்கியபடி நீண்டது மணியின் கைகள். பணம் கை மாறியது. அப்பொழுது—

“டேய்! எங்கேடா போறாய்? எத்தனை நாளா யடா இந்த வேலை?”

அடுத்த வீட்டிலிருந்து கணேசன் வெளியே
கிளம்பவும் அப்பொழுதுதான் அவனது தகப்பன்
கோபாவேசத்தோடு வீட்டுக்குள் நுழையவும் சரியாக
இருந்தது.

“என்னதான் அவன் அப்படிச் செய்திட்டான்?”
என்றவாறு சமையலறையிலிருந்து ஓடிவந்தாள் கணே
சனின் தாயார்.

“என்னவா? இந்த நாசமாப் போவான் ஒவ்
வருநாளும் கள்ளு வாங்க கொட்டிலுக்குப் போறானும்’
எங்கடை மானமே போச்சு, ஊரெல்லாம் இதே
கதைதான்” என்றவாறு கணேசனுக்குப் ‘பளார்
பளார்’ என்று தாறுமாறாக அடி விழுந்தது.

கணேசன் ‘ஐயோ ஐயோ’ என்று கதறினானே
தவிர கேட்டதற்கு ஒரு மூச்சும் விடவில்லை. தகப்ப
னார் ‘அடி அடி’ என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தார்.
கணேசன் ‘ஐயோ ஐயோ’ என்று அழுதுகொண்
டிருந்தான்.

அடுத்த வீட்டில் நடப்பதெல்லாம் மணிக்குத்
தெளிவாக விளங்கியது. கனகசபைக்கும் அங்குள்ள
மற்றவர்களுக்கும் கூட ஓரளவு விளங்கியது. மணியின்
கண்களிலிருந்து பொல பொலவென்று வடிந்த கண்
ணீரைக் கண்டதும் கனகசபைக்கு மிகுந்த ஆச்சரிய
மாக இருந்தது. ‘இவன் ஏன் அழுகிறான்’ என்பது
அவருக்குப் புரியவில்லை.

மின்வெட்டும் நேரத்தில் மணியின் சிந்தனையில்
அன்றொரு நாள் பாடசாலையில் ஆறுமுகவாத்தியா
ருக்கும் அவனுக்கும் நடைபெற்ற உரையாடலில் ஒரு
சிறுபகுதி தோன்றியது.

“வாத்தியார்! பெரியவர்களைப் பின்பற்ற வேணும். அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேணும் என்கிறீர்களே! அப்படியானால் அப்பா அண்ணை போல ஆக்கள் களவு பொய் கொலைபோன்ற குற்றங்கள் செய்யிற ஆக்களாயிருந்தால் என்ன செய்யிறது? அவர்களையும் நம்பலாமா? அவர்கள் சொல்லுறபடி நடக்கலாமா?” என்றான் மணி.

‘யார்டா அப்படிச் சொன்னது? குற்றத்தைக் கடவுள் செய்தாலும்கூட அது குற்றம் குற்றந்தான். பெரியவர்கள் குற்றமான காரியங்கள் செய்தால் அதை சிறுவர்களும் தட்டிக் கேட்கலாம்--திருத்தலாம். இதில் வயதுக்கு முத்தவர்கள் என்றெல்லாம் பார்க்கக் கூடாது’ என்றார் ஆறுமுக வாத்தியார்.

‘சின்னாக்கள் சொல்லி எங்கேயெண்டாலும் பெரியவர்கள் கேட்பார்களா வாத்தியார்?’

‘கேட்டால் சரி, கேட்காவிட்டால் போகட்டும். அதற்காக நீ மட்டும் அதைப் பின்பற்றாமலும் அதற்கு உடந்தையாகவும் இராமல் இருந்தால் அதுவே போதும்.’

மணிக்கு இந்த நினைவு வந்ததும் ‘கள்ளுக்குடிப் பதுகூட களவெடுப்பது போலவும் பொய் சொல்வது போலவும் கொலை செய்வது போலவுமான ஒரு குற்றந்தான். அதுவும் பஞ்சமா பாதகங்களில் ஒன்று தானே! மாமா செய்யும் பாதகத்துக்கு நர்னும் உடந்தையாக இருப்பதா?’ என்று மனத்துக்குள் எண்ணிக்கொண்டான். பக்கத்து வீட்டிலே கணேசனுக்கு விழும் அடியும், அவன் பரிதாபமாக ‘ஐயோ ஐயோ’ என்று அலறுவதும் இந்த எண்ணத்தின்படி செயல்பட ‘எரியும் விளக்கில் எண்ணெய் வார்த்த துபோல்’ பயன்பட்டது.

மணி துணிந்துவிட்டான் !

எத்தனையோ தடவைகள் ஒத்திகை பார்த்த ஒரு வசனத்தை துணிந்து சொல்லுவதுபோல் “மாமா ! எனக்கு கள்ளு வாங்க வெட்கமாயிருக்கு” என்று சொல்லிவிட்டுப் பணத்தையும் கனகசபைக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு குடல் தெறிக்கும் வேகத்தில் அடுத்த வீட்டுக்கு ஓடினான்.

கனகசபைக்கு மணியின் செய்கை ஆச்சரியமாயிருந்தது. ஒன்றுமே அவருக்குப் புரியவில்லை. கூர்மையாக அடுத்த வீட்டில் நடப்பதை வேலியோரத்தில் நின்று கவனித்தார்.

மணி ஓடிவருவதைக் கண்ட கணேசன் அழுவதை நிறுத்தினான்; தகப்பன் அடிப்பதை நிறுத்தினார். இத்தனை நாளும் நடைபெற்ற விவரங்களை ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லிய மணி “தயவு செய்து அவனை அடிக்காதையுங்கோ. எல்லாம் என்னுடைய வந்தது. இனிமேல் ஒரு நாளும் அப்படிச் செய்யமாட்டேன்” என்று கணேசனின் தகப்பனாரது காலில் விழுந்து மன்றாடினான்.

கனகசபையின் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்து நின்றது. ‘நல்ல ஒரு பையனை இவ்வளவு போராட்டத்திற்குள் மாட்டிவிட்டேனே’ என்று தனது மருமகனைப்பற்றி அவரது வாய் முணுமுணுத்தது.

யதார்த்த எழுத்தாளர்

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து அறுபத்து மூன்றாம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் இருபதாம் திகதி புதன் கிழமை. நேரம் பிற்பகல் ஏழு மணி முப்பது நிமிடம்!

ஆஸ்பத்திரி வீதி வழியாக வந்துகொண்டிருந்த அந்த ஈ. எல். 10300 இலக்கத்தை உடையதும், இங்கிலாந்தில் தயாரிக்கப்பட்டதும், 1958ம் ஆண்டு வாங்கப்பட்டதுமான 'மொரிஸ் மைனர்' கார் கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைச் சந்தியில் திரும்பி வடக்கு நோக்கி முப்பது மைல் வேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

காருக்குள் இருந்து காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தவர் திருநெல்வேலி சிங்கப்பூர் பெஞ்சனியர் சிதம்பரத்தின் முத்த புதல்வரும், யாழ்ப்பாணம் கச்சேரியில் 'கிளார்க்' காக வேலை பார்ப்பவரும், முப்பத்தொன்றரை வயதை உடையவரும் மங்களத்தின் கணவருமான நாகலிங்கமே.

முன் சீற்றில் நாகலிங்கத்துக்குப் பக்கத்தே யாழ்ப்பாணத்துப் பழைய பேரறையொன்றில் வாங்கிய ஒரு ருத்தல் பாணும், கால் ருத்தல் பட்டரும் இருந்தன. நாகலிங்கம் வெள்ளை நீட்டுக் கால்சட்டையும்

வெள்ளை 'றெடிமேட்' சேட்டும் அணிந்திருந்தார்! காலிலே கறுப்புநிற சப்பாத்தும், இடது கையில் முக்கால் பவுண் மோதிரமும், டமாஸ் கைக்கடிகாரமும் காணப்பட்டன.

வின்சர் தியேட்டர் சந்தியில் கார் திரும்பியதும் நாச்சிமார் கோவிலடியில் வசிக்கும் சின்னையா, சிவப் பிரகாசம் என்ற இரு நண்பர்களைக் கானவே, நாகலிங்கம் அவர்களைக் கவனியாதவர்போல் காரை முப்பந்தைந்து மைல் வேகத்தில் செலுத்தினார். (கண்டால் அவர்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு போக வேண்டுமே!) மறுவினாடி முட்டாசுக் கடைச் சந்தி வந்துவிட்டது.

முட்டாசுக்கடைச் சந்தியிலிருந்து நூறு யார் போனதும் நாகலிங்கம் இடதுபக்க ஓரமாகவுள்ள பூட்டியுள்ள அடைவு கடைக்குமுன் காரை நிறுத்தினார். கார் சாலியை எடுத்துக்கொண்டு கார் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தார். உடனே வந்து திரும்பவும் ஏறவேண்டும் தானே என்ற எண்ணத்தாலும், கதவுப் பூட்டு அடிக்கடி சாத்தித் திறந்தால் தேய்ந்துவிடும் என்ற காரணத்தாலும் கதவை அடித்துச் சாத்தாமல் 'சும்மா' சாத்திவிட்டு 1083 காங்கேசன்துறை வீதியில் இருப்பதும் திரு. மாடாசாமி என்பவரை முதலாளியாகக் கொண்டதும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பத்திரிகைகள் பெரிதும் விற்பனை செயப்படுவதுமான 'முத்தமிழ் புத்தக நிலையம்' என்று சொல்லப்படும் புத்தகக் கடைக்குள் நுழைந்தார். அங்கே—

கடை முதலாளியைத் தவிர கதை கட்டுரைகள் எழுதும் சுவர்ண ஜெகந்நாதனும் இருந்தார். அவர் கலைமகள், கல்கி, ஆனந்த விகடன், குமுதம் முதலிய பத்திரிகைகளை வாங்கித் தனது ஓலைப் பைக்குள்

வைத்துவிட்டு மூலையிலுள்ள ஒரு 'ஸ்டீலில்' அமர்ந்து கொண்டு அன்றைய 'பாஸ்கரன்' பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

நாகலிங்கம் கடையில் இல்லாத பத்திரிகைகளாகக் கவனித்து 'முத்தாரம் வந்திருக்கா?', 'மூலையில் வந்திருக்கா?', என்று அடிக்கடி விசாரித்தபடியே அங்குள்ள பல பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் புரட்டிப் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கடைசியில் சென்னையிலிருந்து வெளிவருவதும், இங்கும் அதிகமாக விற்பனையாவதுமான 'பூச்சந்தி' என்ற தினசரியை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு ரூபா கொடுத்தார். கடை முதலாளி பதினைந்து சதம் எடுத்துக்கொண்டு மிகுதி எண்பத்தைந்து சதத்தை மேசையிலுள்ள கண்ணாடித் தட்டில் 'கலீர்' என வைத்தார். நாகலிங்கம் அவைகளை எண்ணி எடுத்துக்கொண்டு காருக்குள் ஏறி படாரென்று கதவைச் சாத்தினார் பின்பு ஸ்விச்சைப்போட்டு கியரைத் தட்டி, அக்சிலேட்டரை அழுக்கக் காரும் கிளம்பியது! இப்பொழுது நேரம் சரியாக எட்டு மணி ஐந்து நிமிடம்.

நேர்ப் பாதைதானே என்றபடியாலும், ஆள் நடமாட்டமோ வாகனப் போக்கு வரத்தோ அதிகமாக இல்லாததாலும் தொடர்ந்தும் காரை முப்பத்தைந்து மைல் வேகத்திலேயே செலுத்தினார். சிவன்கோவில் வந்ததும் காரின் வேகத்தை மிகவும் குறைத்து காரிலிருந்தபடியே சுவாமியைக் குட்டிக் கும்பிட்டார்.

இதன் பிறகும் தட்டாதெருச் சந்திவரை முப்பத்தைந்து மைல் வேகத்திலேயே சென்றார். தட்டாதெருச் சந்தியிலிருந்து நாச்சிமார் கோவில் சந்திவரை (சுமார் 9 சங்கிலி, 180 அடி, 11 அங்குல தூரம்) நூற்பது மைல் வேகத்தில் சென்றார். நாச்சிமார்

கோவில் சந்தியிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி புகையிரதக் கடவைக்கும், பரமேஸ்வராக் கல்லூரிக்குமிடையே யுள்ள தனது நூற்றெழுபதாம் நம்பர் வீடுவரை நாற்பத்தைந்து மைல் வேகத்தில் சென்றார். இடையிலே ஒரு நண்பருடன் நின்று சிறிது நேரம் கதைக் கவேண்டியும் வந்துவிட்டது. இது எவ்வளவு நேரம் என்பது தெரியவில்லை.

சரியாக 8.30 மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்த நாகலிங்கம் வீட்டுக் கேற் சாத்தியிருக்கவே 'ரீர்ற்... ரீர்ற்...ரீர்ற்...ரீர்ற்...ரீர்ற்...' என்று ஆறு தடவைகள் 'கார்க் கார்கை' அடித்தார்.

வேலைக்காரன் 'டார்ச்' லைட்டுடன் ஓடிவந்து கேற்றிலுள்ள மேல் கொழுக்கியை எடுத்து விட்டு 'கிறீச்...கிறீச்' என்று கேட்டைத் திறந்துவிட்டான். கார் உள்ளே வந்து கொட்டகைக்குள் நுழைந்ததும் வேலைக்காரன் கேட்டை மறுபடியும் சாத்திப் பூட்டி விட்டு காரணடை வந்தான். நாகலிங்கம் பாணையும் பட்டரையும் 'முச்சந்தி' யையும் எடுத்து அவனிடம் கொடுத்ததும் அவன் வீட்டுக்குள் ஓடினான். நாகலிங்கம் கார்க் கதவுகளையெல்லாம் பூட்டித் திறப்புடன் தனது அறைக்குள் நுழைந்தார்.

ஆடைகளைக் களைந்த நாகலிங்கம் ஒரு பளையக் காட் சாரத்தை அணிந்து ஒரு துவாயை எடுத்துத் தோளில் போட்டபடி கிணற்றடி நோக்கிப் போனார். இரண்டுவாளி தண்ணீர் அள்ளி லவண்டர் சோப் போட்டு முகம், கால் கழுவி ஈரம் துடைத்தபடி மீண்டும் தனது அறைக்குள் வந்தார். அவர் சில வாரி 'லில்லி' பவுடர் பூசியபின் சாப்பிட ஆரம்பித்த பொழுது மணி ஒன்பது ஆகிவிட்டது. அன்றைய

இரவுச் சாப்பாடு சோறும் முருங்கக்காய் குழம்பும் மீன் குழம்பும், இருல் பொரியலும் மாங்காய் சொதியுமே!

நாகலிங்கம் சாப்பிட்டதும் அவர் மனைவி மங்களம் சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். அவர் சாப்பிட்டது செமிப்பதற்காக சிறிது நேரம் உலாவிவிட்டு அன்றைய 'முச்சந்தி' யைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

சாப்பிட்டு முடிந்த மங்களமும் சாப்பிட்டது செமிக்க சிறிது உலாவிவிட்டு படுக்கை அறையை ஒழுங்கு செய்துவிட்டு 'முச்சந்தி' படித்துக் கொண்டிருந்த கணவரிடம் "படித்தது போதும் இனி வாருங்கோ" என்றவாறு படுக்கை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றாள்.

நாகலிங்கம் அறைக்குள் வந்ததும் மங்களம் கதவைப் பூட்டினாள். அதன் பிறகு அங்கே...!"

கதையை இத்துடன் நிறுத்திவிட்டு எழுதிய களைப்பாறுவதற்காக சற்று வெளியே போனார் யதார்த்த எழுத்தாளர் ஏகாம்பரம்.

அவர் திரும்பிவந்ததும் இதுவரை எழுதியதைப் படித்து முடித்த அவரது மனைவி "இதுஎன்ன உங்களுக்கு கள்ளுக் கொண்டுவருகிற மார்க்கண்டன் அலட்டுகிறமாதிரி ஏதேதோ எழுதி வைத்திருக்கிறியளே!" என்றாள்.

"இதுதானடி யதார்த்த இலக்கியம். அதாவது ஆங்கிலத்தில் 'ரியலிசம்' என்பார்கள். அதாவது உள்ளதை உள்ளபடி எழுதுவது என்று பொருள்."

“அதாவது பேனை பேப்பரின் துணையுடன் மட்டுமல்ல நாடாப் பெட்டி கடிகாரம் பஞ்சாங்கம் கலைக் களஞ்சியம் ஆகியவைகளின் உதவியுடனும் எழுதப்படுவது என்று சொல்லுங்களேன்.”

“என்ன பகடியா பண்ணுகிறாய். அப்படித்தான் வைத்துக் கொள்ளேன்.”

“நீங்கள் இப்பொழுது எழுதிக் கொண்டிருப்பது என்ன? சிறுகதையா? குறுநாவலா? நாவலா?”

“சிறுகதை என்றுதான் எழுதுகிறேன் கதையை எழுதி முடித்து திருத்தம் செய்யும்போது கதை இன்னும் நீளும்; நீளத்தைப் பொறுத்து சிறுகதையா, குறுநாவலா என்பதை நிர்ணயம் செய்வேன். அநேகமாக நான் சிறுகதை என்று எழுதுவது எல்லாம் கடைசியில் நாவலாகவே வந்து முடியும்.”

“அது சரி. யதார்த்தமென்று கறிக்கடையிலே பேசுகிறதையும் எழுதிவிடுவீர்கள் போலிருக்கே! இந்த யதார்த்தத்திலே என்ன அழகிருக்கிறது? ஒரே அருவருப்பும் அலட்டலும் ஆபாசமும் தானே இருக்கிறது. அதுவும் இனி நீங்கள் எழுதப் போவதைப் பார்த்தால் ஒருவருமே இதைப் பிரசுரிப்பதற்கு எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஏன் உங்கள் குழுவினர் யதார்த்தத்திற்காகப் போராடுவதற்கு மேடையமைத்துக் கொடுத்துவருகிறதே ஒரு பத்திரிகை! அது கூட இக்கதையைத் தொடர்ந்து எழுதினீர்களானால் பிரசுரத்துக்கு எடுக்கமாட்டாதே!”

“எங்கே அதையும் தான் பார்த்துவிடுகிறேனே!” என்றவாறு மீண்டும் விட்ட இடத்திலிருந்து எழுத ஆரம்பித்தார் யதார்த்த எழுத்தாளர் ஏகாம்பரம்!

“நாசமாய்ப் போக இந்த யதார்த்தப் பைத்தியம்” என்று நாடியதைத் தோளில் இடித்துக் கொண்டாள் திருமதி ஏகாம்பரம்!

சுண்டங்காயும் சுமைகூலியும்

“மணி! மணி!”

ஈருருளியில் சென்றுகொண்டிருந்த மணி திரும்பிப் பார்த்தான். கூப்பிட்டது வேறுயாருமல்ல. அவனுடன் ஒன்றாகப் படித்த வேலாயுதமே! ஈருருளியைத் திருப்பி நண்பன்முன் நிறுத்தி ஒரு காலை நிலத்தில் ஊன்றியபடி நின்றான் மணி.

“இப்ப என்ன நடக்கிறது!” கேள்வியை ஆரம்பித்தான் வேலாயுதம்.

“சும்மாதான் இருக்கிறேன், நீ என்ன செய்கிறாய்?”

“உன் நிலையில்தான் நானும் இருக்கிறேன். அது சரி நீ ஒன்றுக்கும் முயற்சிக்கவில்லையா?”

“முயற்சிக்கவில்லையாவது, பத்துக்கும் மேற்பட்ட பகிரங்கப் பரீட்சைகள் எழுதியாகிவிட்டன. ஐந்து தடவைகள் கொழும்புக்குப் போய் வந்துவிட்டேன். தொழிற் கந்தோர், கல்விக் கந்தோர் எல்லாவற்றிலும் பெயரைப் பதிந்திருக்கிறேன். போடாத விண்ணப் பங்களில்லை, காணாத பிரமுகர்களில்லை...”

“உனக்குப்பின் எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியடைந்த வர்கள் எல்லாம் அதுவும் உன் போல் திறமையாகச் சித்தியடையாதவர்கள்கூட பெரிய பெரிய உத்தியோகங்களில் இருக்கும்போது நீ மட்டும் இப்படியிருக்கிறாயே!”

“என்ன செய்வது? எல்லாம் அணைவையப் பொறுத்தது! இந்த ஏழைக்கு யாருடைய அணைவும் இல்லையே!”

“உனக்குத் தோட்டப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிக்க விருப்பமா?”

“தோட்டமென்ன, காட்டுப் பள்ளிக்கூடமென்றால்கூடப் போகத்தயார். எங்கே அப்படி வசதி இருக்கு?”

“அட்டனிலை ஓர் இடம் இருக்காம், சம்பளம் நூற்றி ஐம்பத்தினாலு ரூபா தருவினம். வேலை எடுத்து தருகிறவருக்கு ஐந்நூறு ரூபா கொடுக்கவேணும். மானிப்பாயில் ஆள் ஒருவர் அங்கு பொறுப்பான பதவி ஒன்றில் இருக்கிறார். அவர்தான் என்னைக் கேட்டவர். என்னிடம் ஐந்நூறு ரூபாயும் இல்லை, அந்த வேலையும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. உனக்கு விருப்பமெண்டால் அதை ஒழுங்கு பண்ணலாம்.”

மணி சிறிதுநேரம் யோசித்தான். பிறகு, “ஐந்நூறு ரூபா எடுக்கிறதுதான் கொஞ்சம் தொல்லையாயிருக்கும் ஆனாலும் தெண்டித்துப் பார்க்கிறேன். ஒருவேளை பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு கையை விரித்து விட்டால்...” என்றான்.

“அதற்கு நீ பயப்படத் தேவையில்லை. வேலை நிச்சயமாகி வேலையிலிருந்துகொண்டு பணத்தைக் கொடுக்கலாம்”

“சரி எதற்கும் நான் வெள்ளிக்கிழமை முடிவு சொல்லுகிறேன். அதற்கிடையில் நீயும் அந்தாளிடம் வேலை உண்மையில் இருக்கிறதா என்பதையும் நம்பிக்கையாக எடுக்கலாமா என்பதையும் கேட்டு வை.”

“சரி”

இப்பொழுது மணிக்கு ஒருவித மகிழ்ச்சி; வேகமாக ஈருருளியை மிதித்தான். இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை வீட்டுக்குச் சொல்லவேண்டுமல்லவா?

அம்மா! அம்மா! எனக்கு வேலை வரப்போகுது” என்று மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடினான் மணி.

“எங்கே தம்பி? என்ன வேலை?” அதே மகிழ்ச்சியுடன் நாகம்மாவும் கேட்டாள்.

“அட்டனிலுள்ள தோட்டப் பாடசாலை ஒன்றில் படிப்பிக்கிற வேலை!”

“உண்மையாகத்தான் சொல்லுறியோ, இல்லை பகடியோ? எவ்வளவாம் சம்பளம்?”

“அநேகமாக உண்மைதான், சரியான முடிவு வெள்ளிக்கிழமை தெரிந்துவிடும். சம்பளம் நூற்றி ஐம்பத்து நாலு ரூபா. ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன?”

“வேலை எடுத்ததும் வேலையை எடுத்துத் தாற வருக்கு ஐநூறு ரூபா கொடுக்கவேணும்.”

“இது பெரியகாரியமே! கொண்ணருக்கு எழுதிக் கேள். அவர் உனக்கெண்டால் கட்டாயம் அனுப்

புவார். அப்படி அனுப்பாவிட்டால் காணியை ஈடு வைத்தெண்டாலும் கொடுக்கலாம். இந்தக்காலத்திலே வேலையென்றால் கிடைக்கிறது மிகவும் அருமை. இதுவும் ஏதோ அந்தக் கடவுளாகப் பாத்துத் தந்தவர்.” என்று நாகம்மா தலையில் குட்டிக் கொண்டாள்.

மணர் அண்ணனுக்கு கடிதம் எழுதுவதற்காக மேசைக்குப் போனான். நாகம்மா இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியை அப்பொழுதுதான் சுருட்டுக் கொட்டிலால் வந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த பொன்னையாவிடம் சொல்லுவதற்காக அடுக்களைக்குள் ஓடினான்.

★ ★ ★

“என்ன கடுதாசி தம்பி?”

தபாலில் வந்த கடிதத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்த மணியை நாகம்மா கேட்டாள்.

“அட்டன் தோட்டத்திலிருந்து வந்திருக்கு. நாளைக்கு வந்து வேலையை ஒப்புக்கொள்ளட்டாம். இன்று மத்தியான யாழ் தேவியிலேதான் ஏறவேணும்.”

“போறத்துக்கு எல்லாம் ஆயத்தமா?”

“எல்லாம் ஆயத்தம். செலவுக்குத்தான் பணம் தேவை”

“அதுக்கு அப்பா தருவார். கொண்ணர் அந்தக் காசு அனுப்பிப் போட்டாரா?”

“அது வேலை கிடைத்ததும் கொடுக்கலாம். அதை அண்ணை அங்கை தானே கொண்டு வந்து தாறதாம்.”

“அதுவும் சரிதான். அதோ அப்பா வாரூர். எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபண்ணு.”

“செலவுக்குக் காசு நான் தாறன். போறது வாரது மெத்தக் கவனமாயிருக்க வேணும். அந்தப் பணம் கொடுக்கிறதிலும் மெத்த அவதானமாயிருக்க

வேணும். கந்தையா சொன்னதை நினைத்தால்தான் பயமாயிருக்கிறது.” என்றார் பொன்னையா.

“எந்தக் கந்தையா? அவர் என்னவாம்?” என்றாள் நாகம்மா.

“கந்தையரை உனக்குத் தெரியாது. அவரும் என்னோடை சுறுட்டுறவர், சுதுமலையில் ஆள். அவற்றை மகனும் உந்தத் தோட்டப் பள்ளிக்கூடத்திலே படிப்பித்தவனும். ஐந்நாறு ரூபாவையும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு மாதச் சம்பளத்தோடை பெடியனை வேலையில்லிருந்து விலக்கிப் போட்டினமாம்.”

“உதுவும் ஒரு கதையென்று சொல்லுறியனோ! அவன்ரை குணங்கள் ஒருவேளை கூடாமல் இருந்திருக்கும், தம்பியும் அப்படியே! அவன்ரை குணத்திலே ஒருத்தர் குறைசொல்ல முடியாது. தலைமை வாத்தியார் பிரக்கிராசியார், எம். பி. மார் எல்லாரும் தம்பியின் குணத்தைப் பாராட்டி சேட்டிபிக்கேற்றுகள் குடுத்திருக்கினமெல்லே. உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஒருவன் நல்லாயிருந்தால் ஊர் அயல் பலதும் சொல்லி அவனைக் குட்டிச் சுவர் ஆக்கத்தான் பாடுபடும். இதை நீங்களும் கேட்டுக்கொண்டு வந்து...” நாகம்மா நீட்டிக் கொண்டே போனாள்.

“ஓம் அப்பா. அம்மா சொல்லுறதிலும் நியாயம் இருக்கிறதுதான். அந்தக் கந்தையரின்ரை பொடின ஒழுங்கில்லாதவனாய் இருக்கும். அதுதான் வேலையிலிருந்து நீக்கியிருப்பார்கள். எல்லாரையும் அப்படிச் செய்யமுடியுமா?” என்றான் மணி.

பொன்னையாவுக்கு இப்பொழுது திருப்தியுண்டாகியது.

தினது இரண்டாம் மாத உழைப்பின் ஒரு பகுதியை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு அஞ்சல் நிலையத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட மணியை எப்பொழுதோ பழகிய குரல் ஒன்று தடுத்து நிறுத்தியது. திரும்பிப் பார்த்தான்; குரலுக்குரியவன் வேறு யாரும்ல்ல. அவனது பழைய கல்லூரி நண்பர்களில் ஒருவரான சுப்பிரமணியமே!

“எப்படி பள்ளிக்கூட வேலை நடக்கிறது? சம்பளம் செலவுக்குக் கட்டுப்படியாகுதோ?” என்று சுப்பிரமணியம் ஆரம்பித்தான்.

“பள்ளிக்கூட வேலை பிழையில்லை. நல்ல ஓய்வும் கிடைக்கிறது. செலவுக்கும் அவ்வளவு வராது. அரிசி, தேயிலை எல்லாம் மாதம் மாதம் தோட்டநிர்வாகத் தினர் கொடுக்கிறார்கள் சாப்பாட்டையும் இன்னொரு ஆசிரியரோடே சொற்ப செலவுடன் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்பாவுக்கு எங்களைப் படிப்பித்ததால் ஏராளமான கடன் இருக்கிறது. அதையும், அண்ணாணிடம் வாங்கிய ஐநூறு ரூபாவையும் இன்னும் இரண்டு வருடத்துக்குள் கொடுத்து விடலாம். அதுசரி நீ ஏன் இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கிறாய்? யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கடையில் அல்லவா இருந்தாய்?”

“கடையை இப்ப விட்டிட்டேன். இனிமேல் இங்கேதான் அதுவும் உனது பாடசாலையில் உன்னைப் போல் ஆசிரியனாகவே இருப்பேன்”

“என்ன? எங்கள் பாடசாலையிலா? அங்கு ஆசிரியர் வேலை காலியாக இல்லையே! எல்லாரும் சரியாகத்தான் இருக்கிறார்கள்.”

“உங்கள் தோட்டத்திலிருந்து ஐந்தாம் திகதி சந்திக்கும்படி எழுதியிருந்தார்கள். நான் முதலாம் திகதியே வந்துவிட்டேன். ஐந்துறு ரூபாவுக்கும் ஒழுங்கு பண்ணிவிட்டேன்.”

“நான் அறிந்தவரை அங்கு காலியான இடம் இல்லை. எதற்கும் நீ ஐந்தாம் திகதி போய்ச் சந்தித்துப் பார். சிலவேளை இனிமேல் யாராவது வேலையை விட்டால் அந்த இடத்தை உனக்கு ஒதுக்கித்தருவார்கள்.”

தோட்டப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களில் சிலர் பாடசாலை நேரம்போக மிகுதி நேரத்தைத் தோட்டத்திலுள்ள அலுவலகங்களில் தொழிலாளர்களின் சேமலாப நிதிக் கணக்குகள் எழுதியும் தட்டச்சு வேலைகள் செய்தும் கூடுதலான ஊதியத்தைப் பெறுவார்கள்.

மணிக்கு இப்படியான வேலைகள் செய்யவும் ஆசையாக இருந்தது. அவனுக்கு தட்டச்சு வேலைகளும் தெரியும். அத்துடன் ஆங்கில அறிவும் போதியளவு உண்டு.

“இதை எப்படியும் தோட்ட மேலதிகாரியிடம் தெரிவிக்க வேண்டும். அப்படியானால் இன்றில்லா விட்டாலும் என்றாவது கூடுதலான ஊதியம் பெற்று வசதியாக வாழும் வாய்ப்புக் கிட்டலாம்.” என்ற எண்ணத்துடன் மேலதிகாரி இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“உங்களைத்தான் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். உங்களைப்பற்றி ஏராளமான குற்றச்சாட்டுகள் பல

பக்கத்தாலும் தினமும் வத்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆதலால் இன்று தொடக்கம் உங்களை 'டிஸ்மிஸ்' செய்கிறேன்."

அறைக்குள் வந்தது வரமுன்னர் மேலதிகாரி இவ்வாறு சொன்னது மணியை மயக்கமடையச் செய்தது. எவ்வளவு வாதாடியும் மேலதிகாரி தனது போக்கை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. கந்தையாவின் மகனைப் பற்றி அன்று தகப்பனார் சொன்னதும், நேற்றைய தினம் சுப்பிரமணியத்துடன் உரையாடியதும் அவனது நினைவுக்கு வந்தன.

யாரோ ஒரு நீதி நியாயத்துக்கு அஞ்சாத பேர் வழியின் பிழைக்கும் வழிதான் இது! வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தால் அவதியுறும் வாலிபர்கள் இருக்கும்வரை இந்தச் சுண்டங்காய் போன்ற ஊதியத் துக்காக சுமைகூலிபோல் ஐந்துறு ரூபாய்கள் இவர்களுக்குப் போய்க்கொண்டுதான் இருக்குமோ?

~~~~~

யாருக்காக ...?

அன்று கொடித்தினம்! குருடர் செவிடர்களுக்காக நிதிதிரட்டும் அருமையான கைங்கரியம் ஊரெல்லாம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

கொழும்பு நகரின் பிரதான வீதிகளிலெல்லாம் அழகு மங்கையார்கள் இரண்டு இரண்டு பேர்களாக நின்று கொடிகள் வீற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

அந்த அழகு மங்கையர்களின் அன்புத் தொல்லைகளைச் சமாளிக்க முடியாது, விருப்பமில்லாத - வசதியில்லாத ஆண்கள்கூட கொடிகள் வாங்கித் தமது சட்டைகளில் குத்திக்கொண்டனர்.

கொடிகள் ஏராளமாக விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“கொடி விற்பனைக்கு அழகும் இளமையும் கொண்ட பெண்களை நியமித்தவர்கள் புத்திசாலிகள் தான்” என்று ஒருவன் சொல்லி க்கொண்டான்.

“குருடர் செவிடர்களாய்ப் பிறப்பதற்றே நல்ல மாதவம் செய்திடவேண்டுமடா” என்று ஒரு குறும்புக்காரன் முணுமுணுத்தான்.

ஊரைப் பார்ப்பதற்காக நடந்தே சென்றுகொண்டிருந்த எனக்குமுன் ஒரு வாஸிபனும் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

இடையில் கொடி விற்கும் மங்கையர்கள் குறுக்கீடுகிறார்கள். அவன் புன்னகையுடன் வாங்கிக் கொள்கிறான்.

நானும் ஒன்று வாங்கிச் சட்டையில் குத்திக் கொள்கிறேன். ஆம், பிறகுக்குத் தெரியக் கூடியதாக சட்டையில் குத்திக்கொள்ளாவிட்டால் வழி நெடுக கொடி விற்கும் மங்கையர்களின் குறுக்கீடுகளும் தொல்லைகளும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கும்.

ஐம்பது யார்கூட நடந்திருக்க மாட்டோம். மீண்டும் இரு பெண்கள் அந்த வாஸிபனுடன் கொடிபற்றிப் பேச்செடுக்கின்றனர்; அவனும் புன்னகையுடன் வாங்கிக் கொள்கிறான்.

எதற்காக மீண்டும் அவர்கள் அவனிடம் கொடி கொடுத்தனர்? எதற்காக அவன் மீண்டும் அவர்களிடம் கொடி வாங்கினான்?

நான் அந்த வாஸிபனைக் கவனித்தேன். அவனது சட்டையில் முன்பு அவன் வாங்கிய கொடி இல்லை பாவம் விசயம் தெரியாமல் முன்பு வாங்கிய கொடியைச் சட்டையில் குத்தாமல் அசட்டையாக எங்கோ தவறவிட்டுவிட்டான் போலும்!

இன்னுமொரு ஐம்பது யார் நடந்திருக்க மாட்டோம். மீண்டும் கொடி விற்போர் அவனைக் குறுக்கீடுகிறார்கள்.

ஏன் அவர்கள் மீண்டும் குறுக்கீடுகிறார்கள்? ஏன் அவன் மீண்டும் வாங்குகிறான்?

நான் அவனைக் கவனித்தேன். அவன் இப் பொழுதுகூடச் சட்டையில் கொடி குத்தியிருக்கவில்லை. இவனுக்கு பட்டும் அறிவு வரவில்லையே! இவனுக்கு புத்தி கித்தி மந்தமோ! சுத்த அசடனாய் இருக்கிறானே! என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அதோ மீண்டும் கொடி விற்போரின் குறுக்கிடு அதோ அவன் மீண்டும் வாங்கிக் கொள்கிறான்.

நான் அவனை நன்றாகக் கவனித்தேன். அவனைப் பார்த்தால் முட்டாள் போலவோ பைத்தியம் போலவோ அசடன் போலவோ தென்படவில்லை. ஆளைப் பார்த்தால் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைபோல் - படித்தவனாக - அழகனாக காணப்பட்டான்.

நான் எனது எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். ஒரே ஒரு கொடிவாங்கிச் சட்டையில் மாட்டிக் கொண்டு, நாள் முழுவதும் குருடர் செவிடர்களுக்கு தாம் ஏதோ பாரதூரமான உதவி செய்துவிட்டதாகப் பறை சாற்றித்திரியும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனல்ல அவன், குருடா செவிடர்களுக்குத் தன்னால் எவ்வளவு உதவ முடியுமோ அவ்வளவு உதவியை அவன் செய்து கொண்டிருக்கிறான். விளம்பரத்துக்காகவோ புகழ்க் காகவோ அவன் உதவவில்லை. அப்படியென்றால் சட்டையிலல்லவா கொடியைக் குத்தியிருப்பான்?

பெண்கள் மீண்டும் குறுக்கிடுறார்கள்.

நான் அவனைக் கவனித்தேன். அவன் வாங்கிய கொடிகளை எறிந்துவிடவில்லை. சட்டைப் பைக்குள் புதைத்துவிடுகிறான். எறிந்து விட்டால் குருடர் செவிடர்களுக்கு ஒரு சதமும் உதவாதவர்கள்கூட எடுத்துக் குத்தி தாமும் கொடுத்ததாகப் பெருமையடித்துக் கொள்ளலாமல்லவா? அப்படியான இழி செயலுக்கு அவன் உடந்தையாக இருக்க விருப்பமில்லை!

அவன் எவ்வளவு பரோபகாரியாக இருக்கிறான். இப்படியானவர்கள் இருக்கும்வரை குருடர் செவிடர்களுக்குக் குருசந்திரயோகந்தான்.

நெடுந் தூரம் நாம் இருவரும் ஒரே திசையை நோக்கியே சென்று கொண்டிருந்தோம். வழியில் நின்று கொடிகள் விற்ற அத்தனை சோடிகளிடமும் அவன் கொடிகள் வாங்கிக்கொண்டான். பஸ்சில் செல்ல வேண்டியவன் 'ஆண்டில் ஒரு நாளே கிடைக்கக் கூடிய இந்த அநுமையான அறச் செயலைச் செய்யாது விடுவதா' என்பதால் போலும் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அதோ அந்தப் பிரதான சந்தியின் ஓர் ஓரத்தி விருந்து ஒரு குரல்...

“ஐயா! கண்டெரியாத இந்தப் பாவிக்கு இரக்கம் காட்டுங்கள்...”

அங்கே விழிகள் இரண்டும் வெள்ளை படர்ந்த கந்தை அணிந்து கையிலே ஓடேந்திய ஓர் உண்மை யான குருடன் பார்ப்போர் இரங்கும் நிலையில் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனது கெஞ்சிலே குருடான கதையும் குடும்பிலையும் படிப்போர் இரங்கும் வண்ணம் எழுதப்பட்டு சட்டம் போட்டு தொங்க விடப்பட்டிருந்தது.

ஐந்து சதத்துக்காகப் பையைத் துளாவினான் எனக்குமுன் இதுவரை நடந்து கொண்டிருந்த அந்த வாலிபனைப் பார்த்தேன்.

குருடனின் கெட்டகாலம் போலும் வாலிபன் அவனைக் கவனிக்கவில்லை. கவனித்திருந்தால்...?

குருடனின் கெட்டகாலத்தை நல்ல காலமாக மாற்றினால் என்ன என்று எனக்குள் ஓர் ஆசை வந்தது; எட்டி நடந்தேன். “அதோ ஒரு குருடன் கண்டிர்களா?” என்றேன் வாலிபனிடம்.

முகத்தைச் சுழித்த வாலிபன் “நான்சென்சுகள்! இந்த அழகான பட்டினத்தை அலங்கோலமாகக் காட்சியளிக்கச் செய்யுதுகள்.யாராவது வெளிநாட்டார் இதைக் கண்டால் நமது நாட்டைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? அவனவன் முன்பு செய்த பாவ புண்ணியப் படிதான் அவனவன் வாழ்வும் அமையும் அதிலையெல்லாம் நாங்கள் குறுக்கிடக் கூடாது. பாருங்கள்” என்றான்.

அப்படியானால் அவன் கொடிகள் வாங்கியது?

...

கிரகணம்

நண்பன் நடராசன் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனதும், அவன் எப்போது விடைபெறுவான் என்று அதுவரை காத்திருந்த மாதவன் - மனைவியை நோக்கி முகத்தில் ஆத்திரத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, சீறி விழுந்தான்.

“என்னிடம் யாராவது நண்பர்கள் வந்தால், நீ எதற்காக விருந்தைப் பக்கம் வருகிறாய்? அவர்களுடன் உலாக்கென்ன பேச்சும் சிரிப்பும் வேண்டியிருக்கிறது? அன்னிய ஆடவர்களுடன் கதைப்பதற்கு உனக்கு வெட்கம் மானம் கிடையாதா? வருபவர்கள் உன்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் இதை என்ன வீடென்று நினைக்கிறாயா அல்லது.....?”

மாதவனின் கோபத்துக்குரிய காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டாள் மாதவி. நடராசனுடன் தான் உரையாடிய போதும் அவனுக்கு முன் தான் சிரித்த போதும் தனது கணவன் எதற்காக அப்படித் தன்னை முறைத்து முறைத்துப் பார்த்தான் என்பது அவளுக்கு இப்போது புரிந்துவிட்டது.

“வீட்டுக்கு வருபவர்களிடம் நாலு வார்த்தைகள் கலகலப்பாகப் பேசுவதில் என்னத்தான் தவறிருக்கிறது? ஒரு பெண் ஊமைபோல் மூலையில் முடங்கியிருந்தால் வருபவர்கள் அவளைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? உங்களுக்கு எதிலும் சந்தேகந்தான். பரந்த நோக்கம் என்பதே உங்களிடம் கிடையாதுபோல் இருக்கிறது” என்றாள் மாதவி.

மாதவன் பெரிதாக ஓர் அசட்டுச் சிரிப்புடன் “பரந்த நோக்கமாம், பரந்த நோக்கம்! நல்ல பரந்த நோக்கத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டாய்? எல்லோருக்கும் தேவியாய் இருப்பதுதான் பரந்த நோக்கம் என்கிறாயா? ஏதோ பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் போலல்லவா பேசுகிறாய்!” என்றான்.

இந்த வார்த்தைகள் மாதவிக்கு ஈட்டிகொண்டு நெஞ்சைப் பிளந்ததுபோல் இருத்தது. விக்கி விக்கி கண்ணீர் விட்டு அழத்தொடங்கினாள். மாதவனின் ஆத்திரம் அடங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

“நீலிக் கண்ணீர் வடிக்கிறாய் காயே!” - என்றான்.

“அத்தான்! ஒரு முறை தெரியாத்தனமாக முன்போ சனியில்லாமல் நான் தவறியது உண்மைதான் அதற்காக நான் வருந்தாத நாளே கிடையாது. நீங்கள் கூட என் தவறை மன்னித்துத்தான், என்னை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டீர்கள். இதன் பின்னுமா உங்களுக்கு என்மீது இத்தனை சந்தேகம்? கோபம்?” அழுகையி லுடையே சொன்னாள், மாதவி.

“அதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன், ஒருமுறை செய்த தவறை மீண்டும் செய்யாதே! ஒருமுறை

தவறு செய்தவர்கள் மீண்டும் அதுபோன்ற தவறைச் செய்யத் தயங்கமாட்டார்களாம். இதை நான் அன்று உணராதது, என் தலைவிதிதான்!”

மாதவனுக்கு இன்னும் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. மாதவிக்கு இன்னும் அழுகை ஓயவில்லை.

“அத்தான் நீங்கள் நினைப்பதுபோல் நான் அத்தனை தீயவள் அல்ல, கொடியவளல்ல, துரோகியும் இல்லை! என்னை நம்புங்கள். என் வயிற்றில் வளரும் குழந்தையின்மீது ஆணையாகச் சொல்லுகிறேன், நான் மாசுமறுவற்றவள்.”

“நீ கேட்ட கேட்டுக்கு குழந்தையும் வேறு? அதுவும் யாருடைய குழந்தையோ; யார் கண்டார்கள்?”

“ஆ..... நீங்களா இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்...? சுந்தர் என்னை மறந்து..... என்னை விட்டு அகன்று போய் பத்து மாதங்களின் பின்தானே நீங்கள் என்னை மணந்துகொண்டீர்கள். அப்படியிருக்கும் போது...” அழுகையால் அவளால் பேசக்கூட முடிய வில்லை.

“நான் அவனைச் சொல்லவில்லை!”

அவன் இதைவிட வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்? அவள் இதைவிட வேறெதைக் கேட்க வேண்டும்?

“ஐயோ”

அதற்குமேல் மாதவியால் பேசமுடியவில்லை, நிற்கக்கூட முடியவில்லை. கட்டிலில் விழுந்து வேகுநரம் விசித்து விசித்து அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

தலையணை முழுவதும் கண்ணீரால் நனைந்து கொண்டு இருந்தது. மாதவனும் சாய்வு நாற்காலி ஒன்றில் பிரமைபிடித்தவன்போல் முகட்டை வெறித்து நோக்கியபடி படுத்திருந்தான்.

சுந்தரும் மாதவியும் அப்போது 'நீயின்றி நானில்லை, நானின்றி நீயில்லை' என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு ஒருவரை ஒருவர் காதலித்தனர். அறிவும், குணமும், அழகும் ஒருங்கே அமைந்த சுந்தரை மாதவி காதலிப்பதை அவளது பெற்றோர்கூட அவ்வளவாக ஆட்சேபிக்கவில்லை. எனவே அவர்களது காதல் பயிர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தது.

ஒருநாள், அவர்களது கட்டுக்கடங்காத காதல் சமுதாயக் கட்டுக்களையும் மீறி உலகத்தை 'மறக்கும்படி' செய்துவிட்டது.

அடுத்தநாள் இடமாற்றமும் உத்தியோக உயர்வும் ஒருங்கே பெற்ற சுந்தரை, மாதவிகண்ணீருக்கிடையே பிரிபாவிடை கொடுத்தனுப்பவேண்டி வந்துவிட்டது.

'விரைவில் வந்து திருமணத்தை முடிப்போம்' என்று சொல்லி விடைபெற்ற சுந்தர் அப்படி வராதது மட்டுமல்ல, மாதவிக்கு ஒரு கடிதம்கூட எழுதவில்லை. மாதங்கள் இரண்டு மூன்று என்று செல்லச் செல்ல மாதவிக்கு மட்டுமல்ல அவளது பெற்றோர்களுக்கும் கவலை அதிகரித்தது.

'வேறு இடத்திலாவது மாதவிக்கு வரன் தேட வேண்டும்' என்று புறப்பட்ட பெற்றோர்களின் முயற்சியை, ஊரறிந்த 'சுந்தர்-மாதவி காதல் விவகாரம்' முறியடித்து வந்தது.

மாதங்கள் ஒன்பது பத்து என்று கடந்துவிட்ட பின்- நம்பிக்கையின் கடைசி எல்லையைக்கூட கடந்து விட்ட நிலையில் எங்கிருந்தோ கடவுள்போல் வந்து சேர்ந்த மாதவன், மாதவியின் பெற்றோர்களது நெஞ்சில் பாலை வார்த்தான். மாதவியைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் அறிந்தும்கூட, அவள் மாசுமறுவற்றவள் என்றும், யாரோ ஒருவன் செய்த தவறுக்காக அவள் ஏன் வேதனைப்பட வேண்டும் என்றும் முடிவுக்கு வந்து அவளை வாழவைக்கச் சம்மதித்தான்.

மாதவியை மணந்து, தியாகி என்றும், சீர்திருத்த வாதி என்றும் பெயரைச் சம்பாதித்துக்கொண்ட மாதவன், நாளாக நாளாக எதற்கெடுத்தாலும் அவள் மீது சந்தேகப்படுவதும், சிடு சிடுவென்று அவளை வெறுத்தொதுக்குவதுமாக மாறிவந்தான்.

‘பெற்றோர் திருமணம் செய்து வைக்கும்வரை பொறுமையாக இருக்கமுடியாது சுந்தரைக் கண்டு மனதைப் பறிகொடுத்தவள், இனியும் அப்படி ஒரு வாலிபனைக் கண்டு மனதைப் பறிகொடுக்கமாட்டாள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? காதலித்த சுந்தரைக் கைப்பிடிக்குமுன்பே முறை தவறிய - நெறி தவறிய அவசரக்காரி இனியும் அப்படி ஒரு வாலிபனுடன் நெறி தவறி நடக்கமாட்டாள் என்பதற்கு என்ன நிச்சயம்?’ என்றவாறெல்லாம் எண்ணத் தலைப்பட்டான். மாதவியைத் தனியே வீட்டில் விட்டுவிட்டுப் போகுப் போதும், அவள் அயல் வீடுகளுக்குத் தனியே செல்லும்போதும் மாதவனுக்கு அவளையிட்டுச் சந்தேசமாகவே இருக்கும்; அவளையிட்டு நெஞ்சு படபடத் தபடியே இருக்கும். அவள் சிறு சிறு தவறு செய்த விட்டாலும்- சிலவேளை செய்யாவிட்டாலும்கூட அனாவசியமாக அவள்மீது எரிந்துவிழுவான்.

மாதவிமீது இயல்பாகவே மாதவனுக்குள்ள
வெறுப்பும் சந்தேகமும் அன்று நடராசனுடன் அவள்
கலகலப்பாகப் பழகியதும் விசுவரூபர் எடுத்ததில்
என்ன வியப்பிருக்கிறது?

அம்மா! நீங்கள் இப்படியே நேற்றுத் தொடக்கம்
ஊண் உறக்கமின்றி பைத்தியம் பிடித்ததுபோல் படுத்
திருக்கிறீர்களே! இப்படியே இருந்தால் உங்கள்
உடம்பு என்னாவது? ஐயாகூட இப்படித்தான் இருக்
கிறார். சாப்பாடு கொண்டுபோனால் வேண்டாம் என்று
எரிந்து விழுகிறார்” என்று மாதவியிடம் முறையிட்டாள்
வேலைக்காரி கனகம்.

“அப்படியா? சாப்பாட்டைப் போட்டுவை நான்
கொண்டுபோய் கொடுக்கிறேன்” என்றவள், எழுந்து
மின்ன தனது ஆடைகளையும் தலைபையும் சரிசெய்து
கண்களைத் துடைத்தவாறு கனகத்தைப் பின் தொடர்ந்
தாள்.

சாப்பாட்டுத் தட்டை மாதவனுக்கு முன் வைத்து
விட்டு அவளை மன்றும்பாவணையில் நின்றாள் மாதவி.
மாதவனே அவளின் முகத்திலடித்தாற்போல் சாப்
பாட்டுத் தட்டைச் சுழற்றி எறிந்துவிட்டு, “என்னை
அமைதியாக இருக்கவிடமாட்டாயா நாயே!” என்ற
வாறு மேலுக்கு ஒரு சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு
விட்டைவிட்டு வெளியேறி நடந்தாள்.

மாதவி மீண்டும் போய் படுக்கையில் விழுந்தாள்.

தியேட்டர் முன் சினிமா பார்ப்பதற்காக நின்று கொண்டிருந்த நடராசன், அங்கு மாதவன் வரவே அவன்டம் ஒடோடி வந்தான்.

“என்ன மாதவா? படம் பார்க்கவா வந்தாய்? என்ன ஒரு பாதிர்யாக இருக்கிறயே! ஏன் மாதவைய்யும் அழைத்து வரவில்லை?” என்று அடுக்கடுக்காக்க கேட்டான் நடராசன்.

“அவனுக்கு உடம்பு சரியில்லை” என்று ஒட்டிக்காசச் சொல்லிவந்தான் மாதவன்.

“உடம்பு சரியில்லாமல் என்ன செய்யும்? நீ அவனைச் சத்திரத்தை சேர்க்குறய் போலிருக்கிறது. நீ அவனை அணு அணு வாசக் கொடுக்கிறய் போலிருக்கிறது!”

“என்ன... நீ என்ன சொல்கிறய்?” மாதவன் ஆத்திரத்துடன் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமடா. நேற்று நான் அங்கு வந்திருந்தபோது - மாதவி என்னுடன் கதைத்தபோது - நீ அவளைப் பார்த்த பார்வையிலிருந்து நான் எல்லாம் புரிந்துகொண்டேன். நீ எனக்கு விடை தந்து அனுப்பிய பின்பும் நான் அங்கிருந்து, அங்கு நடந்ததையெல்லாம் கனித்திருக்கிறேன். நீ இப்படியொரு கீழ்த்தரமான சந்தேகப் பிறவி என்று தெரிந்திருந்தால் நான் அங்கு வந்திருக்கவே மாட்டேன். இன்மேல் நான் அங்கு வரவில்லை. என்னை என்னைவெண்டுமானாலும் சொல்லு. ஆனால் ஒன்றுமறியாத அபலைப் டெண்மீது வீணாகச் சந்தேகம் கொண்டு அவளை வருத்தாதே! நீ நீனைப்பதுபோல் ஆண்டாளுடன் கலகலப்பாகப் பழகும் பெண்கள் எல்லாரும்கீழ்த்தரமானவர்களல்லர். மாதவி சுந்தரைக் காதலித்ததற்கும், அவளை நம்பி மோசம் போனதற்கும்

உண்மையில் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டியது அவனேதவிர இவளல்ல! அப்படியே அவள் ஒரு முறை தெரியாத்தனமாகத் தவறு செய்துவிட்டால் அதற்காக அவள் வாழ்நாள் முழுவதும் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டுமா? மாதவியின் கதை முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டபின்தான் நீ அவளை மணந்திருக்கிறாய். அப்படி இருக்கும்போது பிறகு ஏன் அவளுடன் எரிந்து விழுகிறாய்? எதற்காகச் சதா சந்தேகப் பட்டுத்திரிகிறாய்? இப்படி நடப்பதிலும் பார்க்க அவளை அன்று மணந்துகொள்ளாமல் கன்னியாகவே வாழவிட்டிருக்கலாம். அன்று ஏதோ தியாகி போல் அவளை ஏற்றுக்கொண்டாய். ஆனால் இன்று நீ அவளுக்குச் செய்வதோ பச்சைத் துரோகம்”

மூச்சு விடுவதற்காகச் சிறிது நிறுத்தினான் நடராசன். மாதவனுக்குப் பொறுமையாக நின்று நடராசன் சொல்லுவதைக் கேட்க முடியவில்லை. “போதுமடா போதும். என்னை அமைதியாக இருக்க விடு, என்னைக் கொல்லாதே?” என்றான்.

“உன்னை நான் கொல்லுவதற்குமுன் நீ உன் மனைவியைக் கொன்றுவிடுவாய் போலிருக்கிறது. அவளைக் கண்ணீர் சிந்த விடாதே! ஒடிப்போய் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அவளை நல்லபடியாக வாழச்செய், ஓடு!” என்றான் நடராசன், இறுதியாகவும் உறுதியாகவும்.

தள்ளாடி நடந்தான் மாதவன்.

மாதவன்னின் வீட்டுக்குள் நுழைந்த மயில்வாகனம், மாதவியின் கோலம் கண்டு கதிகலங்கி

கண்ணீர் சிந்தி நின்றார். மாதவி அந்த நேரத்தில் அங்கு அவரை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை, அவளது தடுமாற்றம் காட்டியது.

“என்னம்மா வாடி வதங்கி பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் இருக்கிறாயே! அப்படியானால் எனக்கு உந்த சடிதம் உண்மைதானா?” கலக்கத்துடன் கேட்டார் மயில்வாகனம்.

“என்ன கடிதம்பா அது?” தடுமாற்றத்துடன் கேட்டாள் மாதவி.

“உன்னை உன் கணவன் கொடுமைப்படுத்து வதாகவும் சதா நீங்கள் இருவரும் நாயும் பூனையும் போல் வாழ்வதாகவும், நீ இப்போதெல்லாம் பைத்தியக்காரிபோல் இருப்பதாகவும், இங்கிருந்து யாரோ ஒருவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதனால்தான் எல்லா அலுவல்களையும் விட்டுவிட்டு ஓடி வந்தேன். அம்மாவும் உடனே ஓடிப்போய் பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொண்டுவரும்படி சொல்லி அனுப்பிவிட்டா.”

“இதெல்லாம் பச்சைப் பொய் அப்பா! நாங்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதைப் பொறுக்க முடியாத யாரோ பொருமைக்காரரின் கட்டுக்கதைகள் தான் இதெல்லாம். இதையெல்லாம் நீங்கள் நம்பா தீர்கள்” என்று முழுப் பூசனிக்காயையே ஒரு பிடி சோற்றுக்குள் மறைத்தாள் மாதவி.

அப்படியானால் உனது கோலம் ஏன்ம்மா இப்படிப் போகவேண்டும்?”

“எனக்கு மூன்று நான் காய்ச்சல் அப்பா. நானே யுடன் எல்லாம் சரியாகிவிடும். நீங்கள் போய் நான் நன்றாக இருப்பதாக அம்மாவிடம் சொல்லுங்கள்” என்றுள் அந்தப் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்.

இத்தனையையும் வீட்டுக்கு வெளியே தின்று
கவனித்துக் கொண்டிருந்த மாதவன் சுண்ணீர்
பெருக்கி நின்றான். மாமனார் முன் எப்படி மனைவியை
மண்டியிட்டு வணங்கி மன்னிப்புக் கேட்பது என்று
தெரியாது அவன் தத்தளித்தான்!

வ லி

மருத்துவ நிலையத்திற்குக் கொண்டுசென்ற என்னை 'தங்கவேண்டும்' என மறித்துவிட்டனர். என்னுடன் வந்த கூட்டம் 'அப்படி ஒன்றும் ஆபத்தில்லை' என்ற டாக்டரின் சொல்லைக் கேட்டு ஆறுதலுடன் ஒருவர் இருவராக வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆனால் எனது வயிற்று வலியோ கொஞ்சம்கூட குறைந்ததாகத் தெரியவில்லை. வீட்டில் இருந்தபோது எப்படி இருந்ததோ அப்படியேதான் இப்போதும் இருந்தது. நான் ஒரு வாலிபன் என்பதையும் மறந்து வாய்விட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தேன்.

‘ஐயோ.....ஐயோ...ஆ...ஊ.....’

இந்த வலியுடனும் நான் அவனைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவள்தான் அந்த 'வார்ட்' டைக் கவனிக்கும் தாதி. கவிஞர்கள் ஓர் அழகுப்பெண்ணின் அங்கங்கள் எப்படி எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று கற்பனை செய்தார்களோ அப்படி அப்படியே அவளுடைய அங்கங்களும் அமைந்திருந்தன. இப்படியான அழகியை எப்படி என்னால் கவனிக்காமல் இருக்கமுடியும்?

இதற்குமுன் எத்தனையோ தாதிகளை நான் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களெல்லாரும் தங்களுக்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் நோயாளிகளை நெருங்கவே மாட்டார்கள். ஆனால் இவளோ எட்டுமணி தொடக்கம் நித்திரையைக்கூட கவனிக்காதவளாய் எனக்கு வேண்டிய எல்லாவித உதவிகளையும் செய்துகொண்டிருக்கிறாளே! கவலையுடன் நிற்குகொண்டிருந்த பெற்றோருடன் தனது குயில் குரலால் நோய்வந்த காரணத்தை விசாரித்து அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாளே! அவளது அந்த இனிய குரலைக்கேட்பதற்காக நான் எனது முனகலின் இடைவெளியைக்கூடச் சிறிது கூட்டவேண்டியதாகிறது.

நேரமும் பன்னிரண்டை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. வலி சிறிதும் குறைந்தபாடில்ல. அவள் டாக்டரிடம் ஓடிச்சென்று எனது நிலைமையைச் சொல்லி ஊசிபோடச் செய்தாள்.

கடைசியில் ரப்பர் பையில் வெந்நீர் நிரப்பி எனது வயிற்றில் வைத்தாள். வைக்கும்போது அவளது கைப்பரிசம் அடிக்கடி எனது வயிற்றில் பட்டது. கைபட்ட இடமெல்லாம் இதமாக இருந்தது. வலியுள்ள இடத்திலும் அவளது கைபட்டால் நிச்சயம் வலி மறைந்திருக்கும். வலியுள்ள இடத்தைக் காட்டும் சாக்கில் பையைப் பிடித்திருந்த அவள் கையை என் கரம் தொட்டு மயங்கிற்று.

விடிந்தது.

மருந்துடன் கலந்த தூக்கமாத்திரை என்னைப் பன்னிரண்டு மணிக்கு நித்திரையாக்கி ஏழு மணிக்கு எழுச்செய்தது. இப்பொழுது எனது உடலில் எந்தவித

வலியும் இல்லை. வலியை மாற்றியது மருந்தா, அல்லது அவளா, அல்லது அந்த மருந்தை அவள் கொடுத்ததாலா என்பது எனக்குப் புரியவில்லை.

அதோ அவள் வருகிறாளே! என்னைக்கண்டு புன்முறுவல் சிந்துகிறாளே! எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது. இரவு அவளுக்கு முன்னால் கதறிக்கொண்டிருந்தேனே! அந்த வலி வேதனையுடனும், அவள் வீரல்களை..... வெட்கமாயிராதா என்ன.....?

அவளுக்கு என்மேல் காதல்தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்! இல்லையானால் எனது நோயைப்பற்றி அவ்வளவு அக்கறை காட்டுவாளா? நான் அவளது கையைத் தொட்டபோதெல்லாம் சும்மா இருப்பாளா? இப்பொழுது புன்சிரிப்பை வேறு உதிர்க்கிறாளே, இதுதான் எதற்கு?

வந்தவள் எனது பெயர், ஊர், தொழில், வயது, திருமணமானதா இல்லையா என்பதையெல்லாம் விசாரித்தாள். இரவில் நான் போட்ட திருவிளையாடலை நினைவூட்டி நகைச்சுவையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். நானும் எவ்வளவோ பேச இருந்தேன். ஆனால் ஒன்றுமே பேசமுடியாது செய்து விட்டாள். அவளது பெயரை மட்டும் தெரிந்து கொண்டேன். அந்த அழகியின் பெயர் நிர்மலா!

நிச்சயமாக அவளுக்கு என்மேல் காதல்தான்; ஏன் எனக்கும் தானே!

இன்று நான் மருத்துவ நியோத்துக்கு வந்து ஐந்தாவது நாள். நிர்மலா பக்கத்திலிருந்த காரணத்தாலோ என்னவோ எனக்கு ஐந்து நாள் ஐந்து விநாடிகளாக கழிந்து விட்டது.

இத்தனை நாளும் நிர்மலா தனது புன்முறுவலாலும் அன்புப் பேச்சாலும் தன் காதலை எனக்குச் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டாள். ஆனால் நான்தான் எனது எண்ணத்தை அவளுக்கு உணர்த்தவில்லை. அதற்கு ஏற்ற நேரம் எனக்கு இன்னும்தான் கிடைக்கவில்லையே!

டாக்டர் வரும் அரவம் கேட்டு எனது அறையை விட்டு எல்லாரும் வெளியேறினர். உடல் நிலையைப் பரிசோதித்த டாக்டர் நாளை விட்டுக்குப் போகலாமென்றும், இனி எவ்வித அச்சமும் தேவையில்லை யென்றும், இடை இடையே வந்து மருந்து வாங்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

டாக்டரின் இச்சொல் பெற்றோர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது. ஆனால் எனக்கோ நிர்மலாவை விட்டுப் பிரிந்துபோக வேண்டுமே என்ற ஏக்கம் ஏற்பட்டது எனக்கு மீண்டும் ஒருமுறை வயிற்றுவலி வராதா?

என் மனம் நிர்மலா வரும் நேரத்தை எதிர்பார்த்திருந்தது, என் கண்கள் அவள் வரும் திசையை நோக்கியிருந்தன.

‘இன்று எப்படியும் இரண்டில் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடவேண்டும். அவளுக்கு எனது எண்ணத்தைச் சொல்ல வேண்டும். அவளது முகவரி, பெற்றோரைப் பற்றிய விவரங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிய வேண்டும். நாளை தொடக்கம் திருமண நாள்வரை அவளை எங்கு எப்படிச் சந்திப்பது?.....அவளுடன் கடிதத் தொடர்பு வைக்கலாமா?...’

எண்ணங்கள் நீண்டுகொண்டிருந்தன. அவள் வரும் நேரமாகிய நாலு மணி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனது அறையிலிருந்தவர்களை ‘தாகமாயிருக்

சிறிது ஒரு சோடா...' என்றும், 'கடிதம் ஒன்று எழுத வேண்டும் ஒரு தாளும் பேனாவும்.' என்றும், ஒரு செய்தித் தாள்' என்றும் சொல்லி அப்புறப் படுத்தி விட்டேன். நிர்மலாவிடம் எனது எண்ணத்தை வெளியிடும்போது இவர்கள் இருக்கக் கூடாதல்லவா?

நிர்மலாவின் சிரிப்பொலி எங்கோ கேட்டது. ஆவலை அடக்க முடியாது அறையை விட்டு வெளியே வந்து பார்த்தேன். எனது அறையிலிருந்து மூன்றுவது அறையில் அவளது பேச்சுக் குரல் கேட்டது. சிறிது எட்டிப் பார்த்தேன்.

ஐயோ, நாள் காண்பது உண்மைதானா?

நிர்மலா அங்குள்ள வாலிபனுடன் நேரம் போவது தெரியாது உரையாடிக் கொண்டிருந்தாள்!

முன்பு எனக்குச் சிந்திய அதே புன்சிரிப்பை இப்பொழுது அவனுக்குச் சிந்திக்கொண்டிருந்தாள். என்னைச் சிரிக்க வைத்ததுபோல் அவனையும் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்!

இவளுக்கு என்னிடம் காதல் கிடையாதா?

அல்லது எனது காதலை மறந்து அன்னிடம் காதல் கொள்கிறாளா?

அல்லது வேறு நோக்கங்களுக்காக வாலிபர்களை வலை வீசி மயக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவளா?

அல்லது.....?

அங்கு என்னால் நிற்கவே முடியவில்லை. மருத்துவ நிலையமே சுற்றுவதுபோல் இருந்தது. இன்பக் கோட்டைகளெல்லாம் சரிந்து, இடிந்து, விழுந்தன..... நான் அறையில் வந்து கட்டிலில் விழுந்தேன்!

சிறிது நேரத்தின்பின் எனது அறைக்குள் நிர்மலா வந்தாள். தேமா மீட்டரை புன்சிரிப்புடன் உதறினாள்.

“மூன்றாம் அறையில் என்ன அவ்வளவுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்கள்?” -ஆத்திரத்தை அடக்கி வார்த்தைகளை வெளியேற்றினேன்!

“ஓ..... அதுவா? உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? அது ஒரு பெரிய கதை, அந்த வாஸ்பர் ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி. சதாரண நோய்க்கு வீணாக மிகப் பயந்து கொண்டிருக்கிறார். அதற்கேற்றற்போல அவரைப் பார்க்க வருபவர்களும் வீண் பீதியை ஊட்டிவிட்டுச் செல்கிறார்கள். அவரது இவ்வளவு பீதியையும் நான் ஒருத்தியே போக்கவேண்டி இருக்கிறது. அவரது நோய்க்கு மருந்து முக்கியமல்ல! ஆனால் அவரது மனவியாதிக்குத்தான் நிறைய மருந்துகள் தேவைப்படுகிறது.”

‘அப்பாடா!...’ என்று நிம்மதியாக நான் முச்சு விட்டேன். இனி என் எண்ணத்தை மெதுவாக வெளியிடவேண்டியதுதானே!

“நான் ஏதோவென்று...” முடிக்கத் தெரியாமல் தவித்தேன் நான்.

அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

“உங்களில் குற்றமில்லை. நான் நோயாளிகளிடம் அன்பாகப் பழகுவதைப் பலரும் தவறாகவே நினைக்கிறார்கள். அன்றைக்குக்கூட ஒருவர் இதைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு கடைசியில் அவமானப் பட்டார்! ‘நோயாளிகளுக்கு மருந்தும்ட்டும் போதாது; அவர்களுடன் பழகுவவர்களும் அன்பாகப் பழகவேண்டும்’ என்று எங்கள் டாக்டர் அடிக்கடி சொல்லுவார்”

“அப்படியானால்...” என்று நான் ஏமாற்றத்துடன் ஆரம்பித்தேன், “என்னிடம்கூட அப்படித்தான் பழகினீர்களோ?” என்று கேட்டுவிடத்தான் நினைத்தேன். ஆனால் என் வாய் கேட்காததை குரலும் முகபாவமும் கேட்டு விட்டனபோலத் தோன்றிற்று.

ஏனென்றால் அவள் என்னைப் பார்த்துக் குறும் பாகச் சிரித்துக்கொண்டே, “நான் ஒரேஒருவரைக் காதலித்துக் கொண்டதானிருக்கிறேன். அவர் என்னுடைய கணவர்!” என்றாள்.

அதோ, அடுத்த அறையில் நிர்மலாவின் ‘கலகல்’ வென்ற குரல் ஒலிக்கிறது. ஆனால் என்னுடைய மனம் கலகலக்கவில்லை. வயிற்றில் மட்டுமல்ல, நெஞ்சில்கூட ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டு விட்டது!

கற்புக்கனல்

புவன தங்கத்தால் கடைந்தெடுத்த சிலைபோன்றவள். மொழு மொழு என்று பள பளக்கும் மேனி. கறுத்துச் சுறுண்ட சடைப்பின்னல். மயக்கும் கரு விழிகள். குத்தும் தனங்கள், அன்ன நடை, மின்னல் இடை.....

அதிகம் வளர்ப்பானேன். செல்வாக்குள்ள குடும்பத்தில் பிறந்த பட்டதாரி செல்வராசனையே ஏழையிலும் ஏழையான புவனா உடல் அழகால் மயக்கி உள்ளத்தால் கவர்த்து தன்னுடைமை ஆக்கிக்கொண்டாளானால் அவளது அழகைப்பற்றி இன்னுமா சொல்லவேண்டும்?

திருமணம் நடந்த இரண்டாண்டுகளின்பின் அந்தச் சம்பவம் மட்டும் நடைபெறுதிருந்தால்...?

எல்லாமே நாம் நினைப்பது போலவா நடைபெறுகிறது? அப்படி நடந்தால் உலகமே—வாழ்வே—எல்லாமே மனிதனுக்கு இன்பமயமாக அல்லவா இருந்துவரும்.

புவனா பிறந்த ஒரு மாதத்திலேயே அவளின் தகப்பன் காலனுக்கு இரையாகிவிட, அவளுக்கு அன்னையும் தந்தையுமாக இருந்து அவளை வளர்த்து

ஆளாக்கியவள் அவளது அருமைத் தாய் அன்னமே எத்தனையோ தொல்லைகளையும் துயரங்களையும் துன்பங்களையும் ஏற்று—பசி பட்டினிகூடக் கிடந்து புவனாவைக் கவலை தெரியாதபடி வளர்த்துவிட்ட அன்னத்தால், அவளை படிக்கவைக்கமட்டும் முடியாமல் போய்விட்டது.

என்ன செய்வது, அவளால் முடிந்தது அவ்வளவே!

அன்னம் தனக்காக வாழ்ந்த தியாக வாழ்வை, புவனா மறந்துவிடவில்லை. அதை நினைத்தாலே அவளுக்குக் கண்கள் கலங்கிவிடும்.

திருமணத்தின் பின் புவனா அன்னத்தைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டாள். கணவனிடம் எவ்வளவு அன்பு—அக்கறை வைத்திருந்தாளோ அவ்வளவு அன்பையும் அக்கறையையும் அன்னையிடமும் வைத்திருந்தாள். சில படித்த பெண்களைப் போல் புது உறவு வந்ததும் பழைய உறவை மறந்து விட்டவளல்ல புவனா.

அன்று ஒரு நாள் மருந்துக்காக மருத்துவமனை சென்ற அன்னம் வெகுநேரமாகியும் திரும்பாததை அறிந்த புவனா செல்வராசனையும் அழைத்துக் கொண்டு மருத்துவமனை நோக்கிச் சென்றாள்.

மருத்துவமனைக்குச் சமீபமாக உள்ள நாற்சந்தியில் ஏராளமான மக்கள் கூட்டம் குவிந்து நிற்கவே, இருவரும் கூட்டத்தை விலக்கி உள்ளே சென்றனர் அங்கே—

அலங்கோலமான நிலையில் இரத்த வெள்ளத்தில் தலை வேறு உடல் வேறு அன்னம் இறந்து கிடந்தாள். அருகிலே பொலிசாரால் சூழப்பட்ட ஒரு மோட்டார் வண்டி!

“ஆ”

அதற்குமேல் புவனாவால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. அவளுடைய வாய் அடைத்து விட்டது; அடைத்தே விட்டது. தாய்க்குத் தாயாய், தந்தைக்குத் தந்தையாய் இருந்து அவளை வளர்த்து ஆளாக்கி நல்வாழ்வு வாழச் செய்த அன்னத்தின் எகிர்பாராத இந்த மரணம், அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிவிட்டது. உணர்ச்சிப் பிழம்பானவள் ஊமையாகிவிட்டாள்; பேசும் பொற்சித்திரமாக இருந்தவள் பேசாத பொற்சித்திரமாக மாறிவிட்டாள்.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

செல்வராசனுக்குப் புவனா ஊமையாகிவிட்டாளே என்ற கவலைதான். ஆனாலும் அவள் அவனுக்குச் செய்துவந்த பணிவிடைகளில், அன்பில், அக்கறையில் எதுவித மாற்றமும் இல்லை. அவை முன் போலவே நடந்து வந்தன. அவன் நினைப்பதை அவள் செய்து முடித்துவிடுவாள்.

“அழகு இருந்தால் பண்பு இல்லை. பண்பிருந்தால் அழகில்லை. இது இருந்தால் அது இல்லை. அது இருந்தால் இது இல்லை. இப்படித்தான் இக்காலப் பெண்கள். ஆனால் இவை இரண்டும் வாய்த்த புவனா உனக்குக் கிடைத்தும் இப்படியாகிவிட்டதே!” என்று ஒருநாள் செல்வராசனிடம் அவனது நண்பன் பூபாலன் ஆரம்பித்தான்.

“பூபால்! இதை ஒரு குறையென்று நான் கருதவே இல்லையடா! புவனா பேசாத பொற்சித்திரமாகவே காலமெல்லாம் இருந்துவிட்டதும், அதனால் எனக்கு எந்தக் கவலையும் இல்லை.”

“இருந்தாலும் புவனா பேசிக்கொண்டு கலகலப்பாக இருந்தால் உனக்கு இன்னும் மகிழ்ச்சியாயிராதா?”

“இருக்கும் தான். அதற்கு நான் என்ன செய்வது? எனது தலையெழுத்து அப்படி!”

“தலையெழுத்தை நொந்து என்னாவது? வைத்தியம் செய்து பார்த்தால் என்ன? இது என்ன பிறவி ஊமையா? இடையில் வந்ததுதானே!”

செல்வராசன் பலரை அணுகி ஆலோசனை கேட்டான். ஆயுள்வேத வைத்தியர்கள், டாக்டர்கள், மனோதத்துவ நிபுணர்கள், ஆகியோர்களை யெல்லாம் கலந்து பேசினான்.

சிலர் ‘முடியாது’ என்றனர்.

சிலர் ‘பார்க்கலாம்’ என்றனர்.

இன்னும் சிலரோ ‘ஏதேதோ’ சொன்னார்கள்.

எவருமே திட்டவாட்டமான பதில் சொல்லவில்லை. இதனால் செல்வராசனாலும் திட்டவாட்டமான ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை.

பூபாலனின் சிபார்சின் பேரில் கொழும்பிலுள்ள ஒரு டாக்டரை செல்வராசன் அணுகினான். அவரோ சத்திர சிகிச்சையால் மாற்றமுடியும்போல் தெரிசிற தென்றும், ஆனால் நிச்சயமாக மாற்றித்தருவேன் என்று உறுதியளிக்க முடியாதென்றும் கூறினார்.

இதற்கும் செல்வராசன் சம்மதிக்கவில்லை. புவனா பேசாவிட்டாலும் பாதகமில்லை, வேறு விபரீதங்கள் ஏற்படக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு அவன் வந்து விட்டான்.

செல்வராசனிடம் அடிக்கடி வந்து போய்க்கொண்டிருந்த பூபாலனுக்கு நாளாக நாளாக புவனாவின் மயக்கும் அழகு என்னவெல்லாமோ செய்தது.

ஒருவித சபலம் அவனுக்கு.

‘புவனா பேசமுடியாதவள்... செல்வராசன் அவளுக்கு வைத்தியம் செய்யும் எண்ணத்தையும் விட்டு விட்டான்... அவள் எழுதப் படிக்கத்தெரியாதவள்... அப்படியானால் நான் அவளுடன்...’

பூபாலனின் மனதிலே ஓர் ஆசை.

ஆசையை எல்லாராலுமே அடக்கி வைத்திருக்க முடியாது. அது மட்டுமல்ல, அந்த ஆசை ‘நண்பனின் உடமை இன்னொருவனுக்கு மட்டும் உரியவள்’ என்பதையும் மறக்கச் செய்துவிடுகிறது.

செல்வராசனிடம் வந்திருந்த பூபாலனுக்கு செல்வராசன் அங்கு இல்லாததும், புவனா தனித்திருந்ததும் அவனது அந்த ஆசையை விசுபரூபம் எடுக்கச் செய்தது.

‘செல்வராசன் வருவதற்கு இடையில்...’

பூபாலன் மெல்ல மெல்லப் புவனாவை நெருங்கான்.

புவனா ஒன்றும் விபரீதமாக எண்ணவில்லை. ‘எங்கள் குடும்ப நலனில் மிகுந்த அக்கறையுள்ள—அத்தானின் நண்பன்’ என்ற எண்ணம் அவளுக்கு.

திடீரென்று மின்னெட்டும் நேரத்தில் அவனது கரங்கள் அவளைச் சுற்றிவளைக்க...

“ஆ...”

புவனாவின் அலறல். அதைத் தொடர்ந்து—

அவளது கரங்கள் தாறுமாறாகப் பூபாலனின் கன்னங்களைப் பதம்பார்த்தன. அதையும் தொடர்ந்து--

அவளது ஆத்திரம்—சீற்றம் யாவும் வார்த்தைகளாக வெடித்துப் பறந்தன. ஆமாம் வார்த்தைகளாகத்தான்!

பூபாலனுக்கு ஆச்சரியம்! அதிர்ச்சி! என்ன நடைபெறுகிறது என்பதையே அவனால் நம்பமுடியவில்லை. அங்கிருந்து பின்னங்கால்கள் பிடரியிலடிக்கும் வண்ணம் ஓட்டமெடுத்தான்.

இவ்வளவு நேரமும் மறைந்திருந்து இதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்த செல்வராசன் ஓடிவந்து புவனுவைக் கட்டித் தழுவினான்.

‘இது அதிர்ச்சியால் ஏற்பட்ட ஊமை. இது மாறவேண்டுமானால் அவளுக்கு முன் ஏற்பட்டதுபோல் அல்லது அதற்கும் மேலான ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்படவேண்டும்.’

ஒரு மனோதத்துவ வைத்தியர் முன்பு சொன்னது செல்வராசனுக்கு இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்தது.

நண்பனின் நயவஞ்சகத்தைக் கண்டு குமுறினாலும், அந்த நயவஞ்சகம் வீளைத்த நன்மையால் குதூகலித்த செல்வராசன், தன் ஆனந்தக் கண்ணீரால் அந்தக் கற்புக் கனலைக் குளிர்ப்பித்தான்.

—000—

எழுத்தாளன் மனைவி

நாங்கள் புதுமணத் தம்பதிகள் ! அதாவது நான் கமலாவைத் திருமணம் செய்து ஒரு வாரம்தான் ஆகியிருக்கும்; ஒருவருக்கொருவர் இன்னும் மனம் திறந்து பேசவில்லை !

காதலித்துத் திருமணம் செய்திருந்தால் இது வரை எவ்வளவோ பேசியிருப்போம். ஆனால் இது அந்த வகையானதல்ல ! எனவே இனித்தான் ஒருவருக்கொருவர் மனந்திறத்து பேசிப்பழக வேண்டும். புதியவர்களாகிய எமக்கு 'இதற்கெல்லாம்' கொஞ்சம் வெட்கமும் கூச்சமும் இருப்பது இயல்புதானே !

ஆனால் இந்த வெட்கமும் கூச்சமும் எத்தனை நாட்களுக்கென்று இருப்பது ? என் உள்ளத்திலுள்ள ஆசைகளை — அவளிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கும் உதவிகளை ஒழிவு மறைவின் நிச்சொல்லவேண்டாமா ? அதற்கெல்லாம் அவள் என்ன சொல்லுகிறாள் என்பதை அறியவேண்டாமா ? வெறுமனே சிரிப்பதும் அணைப்பதும் மட்டுமா வாழ்க்கை ?

வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் எவரும் எமது அறைக்குள் நுழையமாட்டார்கள். 'புது வாழ்வு'

ஆரம்பித்தவர்கள். என்னவெல்லாமோ பேசிக்கொள் வார்கள். எப்படியெல்லாமோ நடந்துகொள்வார்கள் அதையெல்லாம் குழப்பக்கூடாது!” என்ற எண்ணம் போலும் அவர்களுக்கு!

எங்கள் திருமணத்தை முன்னின்று நடத்துவதற் காக மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்த நண்பன் சிவகுமார் மட்டும் இதற்கு முற்றிலும் விதிவிலக்கு. அவன் இப்பொழுது சினிமாவுக்குப் போனது நல்லதாகப் போய்விட்டது.

சிவகுமார் ஓர் அரைப் பைத்தியம்போல் ‘பூசை வேளையில் கரடி புதுந்ததுபோல்’ நடந்துகொள்வான். சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் இந்த நாட்களிலும் இந்த நேரத்திலும் என்னுடன் மணிக்கணக்கில் பேசவிரும்புகிறான்.

சிவகுமார் என்னையும் சினிமாவுக்கு வரும்படி எவ்வளவோ வற்புறுத்தி அழைத்தான். நான் அந்தப் படத்தை ஏற்கனவேயே பார்த்துவிட்டதாகவும், இப்பொழுது தலைவலியாக இருப்பதாகவும் சொல்லித் தட்டிக் கழித்துவிட்டேன். எனக்கு ஏனோ தெரிய வில்லை இப்பொழுது சில நாட்களாக இந்தச் சினி மாக்களில் அவ்வளவு நாட்டமில்லை.

கமலா எனக்குமுன் அமர்ந்து நான் அவளை நோக்கும்போது கிலத்தை நோக்குவதும், நான் நோக் காதபோது என்னை நோக்கிச் சிரிப்பதுமாக இருந் தாள். நான் அவளைப் பார்க்காதபோது அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்ததெல்லாம் எப்படி எனக்

குத் தெரிந்ததென்று கேட்பீர்கள். அப்படித் தெரிய நியாயமில்லைத்தான். என்றாலும் அப்படித்தான் நடந்திருக்கும் என்பது எனது ஊகம்!

நான் கமலாவுடன் மனந்திறந்து பேச ஆரம்பித்தேன்.

“கமலா! நான் ஓர் அரசாங்க ஊழியன் அல்லன். தனிப்பட்ட ஒரு நிறுவனத்தில்தான் பணிபுரிகிறேன். அரசாங்க ஊழியர்களுக்குக் கிடைப்பது போன்ற ஓய்வு வசதிகளோ, விடுமுறைச் சலுகைகளோ எனக்குக் கிடைப்பதில்லை. சராசரியாகத் தினமும் பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களை வேலையிலும், அதற்குப் போய் வருவதிலுமாகக் கழித்து விடுவேன். வாரத்தில் ஒருநாள் மட்டுமே கிடைக்கக் கூடிய விடுமுறை நாட்களில்கூடச் சிலசமயம் ‘ஒற்றைக் கதவுக்குப் பின்னால்’ வேலையிருக்கும்.”

“தெரியும்; கேள்விப்பட்டேன்” என்று கமலா புதுப் பெண்ணுக்கேயுரிய நாணத்துடன் கூறினாள்.

“இதுதவிர நான் ஒரு புத்தகப் பூச்சியும்கூட பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் தொடக்கம் இக்கால இலக்கியங்கள்வரை எதையும் விட்டுவைக்க விரும்பாதவன். ஆனால் என்னால் இப்போது தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும்கூட படிப்பதற்கு நேரமில்லாமல் இருக்கிறது. நேரம் போவது தெரியாது—உடம்பைக்கூடக் கவனியாது படித்துக்கொண்டே இருப்பது என் பழக்கமாகி விட்டது”

“அதுவும் தெரியும் உங்கள் மேசையையும் அலமாரியையும் பார்த்தால் யாருக்குத்தான் அது தெரியாது”

“இதைவிட வேடிக்கை இந்த இலட்சணத்தில் நான் ஓர் எழுத்தாளனாகவும் இருக்கிறேன். சமூகத்துக்கு என் எழுத்தால் என்ன நன்மைகள் ஏற்படுகிறதோ! அது வேறு விசயம். ஆனால் மாதத்தில் குறைந்தது ஒரு கதையோ அல்லது ஒரு கட்டுரையோ எழுதாவிட்டால் என் மனம் சாந்தியடைவதில்லை. குறைந்தது நூறு பேராவது என் எழுத்தைப் படித்தால்—நாலு பேராவது என் எழுத்தைப் பாராட்டினால் அதைவிட மகிழ்ச்சி எனக்கு வேறு இருக்கமுடியாது”

“இதையெல்லாம்கூட உங்கள் தங்கைமூலம் அறிந்தேன். இந்த நாலேந்து நாட்களுக்குள்ளேயே அந்தக் கதை கட்டுரைகள் அனைத்தையும் படித்தும் முடித்து விட்டேன்.”

“முன்பு நண்பர்கள் பலருக்கும் சொன்னதை இப்பொழுது உனக்கும் சொல்லுகிறேன். நான் சாகும்வரை இந்தப் படிக்கும் பழக்கமும் எழுதும் வழக்கமும் என்னைவிட்டுப் போகாது. இந்தத் துறையில் உனது உதவியும் ஒத்துழைப்பும் எனக்குக் கிடைத்தால் நான் இன்னும் கூடுதலாகப் படிக்கவும் அதிகமாக எழுதவும் முடியும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“அப்படி என்ன உதவியும் ஒத்துழைப்பும் என்னால் தரமுடியுமென்று கொஞ்சம் சொன்னால்...” கமலா முடிக்கவில்லை; நான் தொடர்ந்தேன்.

“எனது அரைநாள் பொழுது வெளி வேலையிலும் சுமார் ஏழோ எட்டு மணித்தியாலங்கள் உறக்கத்திலுமாகக் கழிந்துவிடுகிறது. எஞ்சி இருப்பதோ நாலு அல்லது ஐந்து மணித்தியாலங்களே! இந்தக் குறுகிய நேரத்தில்தான் இலக்கியப் பணிகளுக்கும் நேரம் ஒதுக்கவேண்டி இருக்கிறது. இந்த நேரத்தல்

எவ்வளவைப் படிக்க முடியும்? எவ்வளவைத்தான் எழுதவும் முடியும்? என்மனத்தில் தோன்றும் எத்தனையோ கற்பனைகள் நேரமின்மை காரணமாக உருவம் பெறாமலேயே மாண்டு மடிவதுண்டு. இத்துறையில் எனக்கு நீ உதவி செய்ய முடியாது என்பது உண்மைதான். ஆனால் இன்னொரு விதத்தில் நீ உதவி செய்ய முடியும்...”

நான் சிறிது நிறுத்திக் கமலாவைக் கவனித்தேன். அவள் ‘எப்படி’ என்பதுபோல் என்னைப் பார்த்தாள்: நான் தொடர்ந்தேன்.

“எப்படியென்றால் நான் எழுதும் கதை கட்டுரைகளை எனது கையெழுத்துப் பிரதியைப் பார்த்துப் பிரதிபண்ணி பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பிவைக்கும் பணிகளை நீ மேற்கொள்ளலாம். இதனால் பிரதிபண்ணும் நேரத்தை நான் இன்னொரு கதையோ கட்டுரையோ எழுத, அல்லது ஏதாவது படிப்பதில் செலவிடலாம் அல்லவா?”

“.....”

“பகலில் வெளி வேலை. இரவில் பதினொன்று பன்னிரண்டு வரை எழுத்தும் படிப்பும்! சில சமயம் இடையில் கண்கள் செருக்கிக்கொண்டே போகும் களைப்பு மிகுதியாக இருக்கும். அப்பொழுதெல்லாம் புத்துணர்ச்சி பெற்றுப் புது உற்சாகத்துடன் தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டுமானால் குடாக ஒரு கப் தேரீர் அருந்த வேண்டும்போல் இருக்கும். ஆனால் நான்மட்டும் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில் ஊரே உறங்கிக்கொண்டிருக்கும். நானே யாருக்கும் இடைஞ்சல் கொடுக்கக்கூடாது என்ற கொள்கையுடையவன். இப்பொழுது நீ வந்திருக்கிறாய் நீ என்னுடையவன். நான் உன்னுடையவன். விரும்பினால் நீ எனக்கு.....”

“.....”

“நடுச்சரமத்தில் படுக்கைக்குப் போகும் நான் விடிந்து வெகு நேரமாகிய பின்பே எழும்புவேன். அவசர அவசரமாக வேலைக்குப் புறப்படுவேன். அப் பொழுதெல்லாம் போதிய ஓய்வு எடுக்காது உழைத் ததனால் எனக்கு மிகுந்த அலுப்பும் மறதியுமாக இருக்கும். பேனாவுக்கு மைநிரப்ப அலுப்பாக இருக்கும். பஸ்குக்குச் சில்லறை எடுத்துப்போக மறந்து விடு வேன். இன்னும் எத்தனையோ பிரச்சினைகள். இவற்றிற்கெல்லாம் எனக்கு இப்பொழுது புதிதாகக் கிடைத்திருக்கும் நீ.....”

“கொடுமை! கொடுமை! ஒரு பெண்ணை ஓர் ஆண் அடிமைப் படுத்துவதென்றால்—அதுவும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில்....! அது கொடுமையின்றி வேறென்னவாக இருக்க முடியும்?” என்றவாறு அழையாத விருந்தாளியாக உள்ளே நுழைந்தான் நண்பன் சிவகுமார்.

“பகலில் பக்கம் பார்த்துப் பேச இரவில் அதுவும் பேசாதே!” என்பார்கள். அது எவ்வளவு சரியாகி விட்டது என எண்ணியவாறு நான் வாயடைத்துப் பேரய் இருந்தேன்.

கமலா வெட்கத்தால் நாணிக் கோணியபடி அவ்விடத்தைவிட்டு மெல்ல நழுவிவிட்டாள்.

சினிமாவுக்கென்று போயிருந்த சிவகுமார் நுழைவுச் சீட்டுக் கிடைக்காத காரணத்தால் வேளைக்கே திரும்பிவிட்டான். நான் கமலாவுடன் பேசிக்கொண்

டிருந்த கடைசிப் பகுதியைக் கேட்டுவிட்டான் போலி ருக்கிறது. எனக்குமுன் வந்துகின்று அவன் பேச்சா ளாகை மாறிப் பொரிந்து தள்ள ஆரம்பித்துவிட்டான்.

“டேய் மணி! நீ எவ்வளவோ படித்தவன், எவ்வளவோ எழுதிக் குவித்தவன்! அப்படி இருந்தும் பெண்களைப்பற்றி இத்தனை மோசமான அபிப்பிராயமா கொண்டிருக்கிறாய் என்பது இன்றுதான் எனக்குத் தெரிகிறது. பாரதியையும் பாரதிதாசனையும் படித்த தெல்லாம் வெறும் பொழுது போக்குக்காகவா?

“புரட்சிக் கவிஞர்களும் புதுமைக் கவிஞர்களும் தோன்றி பெண் அடிமை பற்றியும் பெண் விடுதலை பற்றியும் இத்தனை குரல் எழுப்பிய பிறகும்—அதுவும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலா நீ பெண்ணை அடிமைப் படுத்த வேண்டும்? இதைவிடக் கொடுமை வேறென்ன இருக்கமுடியும்? படித்தவனாகவும் எழுத்தாளனாகவும் விளங்கும் நீயே இப்படி நடந்துகொண்டால் இதை விட வெட்கக்கேடு வேறென்ன இருக்கமுடியும்.

“மனைவி என்றால் அவள் முழுக்க முழுக்கக் கணவனுக்கு கட்டுப்பட்டவள். அவனது ஆசைகளையும் தேவைகளையும் நிறைவேற்றுவதுதான் அவளது கடமை. அவள் தனக்கென்று எந்தவித ஆசைகளையோ தேவைகளையோ வைத்திருக்கக்கூடாது. இதுதான் நீ மனைவிபற்றி வைத்திருக்கும் மகத்தான அடிப்பிராயம் போலும்! மனைவி என்றால் அவள் கணவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்வதற்குரிய வேலைக்காரப் பெண் என்பதுதான் உனது கருத்தா?

“அவளுக்கு உதவி செய்ய உனக்கு நேரமும் இல்லை முடியவும் முடியாது என்கிறாய். ஆனால் அவள் மட்டும் உனக்கு உதவிசெய்ய வேண்டும். அதற்கெல்

லாம் நேரமும் கிடைக்கும் முடியவும் முடியும் என நம்புகிறாய்! பகவிலே உனக்கு வெளியிலே வேலை யென்றால் அவளுக்கு வீட்டுவேலைகள் இருக்கும் என்பதை மறந்துவிட்டாயா? இரவிலே உனக்குப் படிக்கிற எழுதுகிற வேலைகளென்றால் அவளுக்குத் தையல் போன்ற வேலைகள் இருக்காதா? நீ மட்டுமா உழைத்துக் களைக்கிறாய்? அவளும் உழைத்துக் களைக்கவேண்டித்தானே இருக்கிறது? இந்த நிலையில் நீ உன்னுடைய சுமையில் கூட ஒருபகுதியை அவள்மீது சுமத்துவதென்றால் அது பெண் அடிமை என்பதன்றி வேறென்ன?

“ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பிரச்சினைகள்தான் பெரியது மற்றவர்களுடையதெல்லாம் அற்பமானது என்று எண்ணுகிறார்கள். அதுபோலத்தான் நீயும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாய். தயவுசெய்து நீ கமலாவை அடிமைப்படுத்துவதை—இன்னொரு விதத்தில் சொல்லப்போனால் கொடுமைப்படுத்துவதை விட்டுவிடு ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து துன்பத்தையும் சரி மகிழ்ச்சியையும் சரி இருவரும் சமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளுவதுதான் இவ்வாழ்க்கை என்பதை உணர்ந்துவிடு”

இவ்வளவையும் பேசிய சிவகுமார் களைத்துவிட்டான் போலிருக்கிறது. சாப்பிட்டுவிட்டுப் பேசாமல் போய் படுக்கையில் விழுந்துவிட்டான். எவ்வளவு தவறு செய்துவிட்டேன். ‘கமலாவுடன் அப்படியெல்லாம் பேசியிருக்கக்கூடாது’ என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

நான் நினைக்கக் கூடாததை நினைத்துவிட்டேன். சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லிவிட்டேன். கமலா என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாளோ? போயும்

போயும் இவருக்கா வாழ்க்கைப் பட்டோம் என எண்ணிக்கொண்டிருப்பாளோ? இனி நான் எப்படி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது? இங்குச் சிந்தனைகளேரடு தலைகுனிந்தபடி இருந்தேன்.

“இஞ்சருங்கோ” என்ற மெல்லிய குரல் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து “உங்களைத்தானே” என்ற குரலும் கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன், கமலா நின்றாள், அவள் சொன்னாள்.

“நான் உங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உதவிகள் பற்றிச் சொன்னீர்கள். அதற்கெல்லாம் நான் பதில் தருவதற்குமுன் உங்கள் நண்பர் வந்துவிட்டார். அவர் போரிந்து தள்ளியது எல்லாவற்றையும்கூட. நான் கேட்டுக்கொண்டுதான் நின்றேன். அவருக்கு உலக அறிவும் சிந்தனைத் தெளிவும் குறைவுபோல் இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் இப்படியெல்லாம் பேசியிருக்கமாட்டார்.”

“பெண்களுக்கு அநேகமாக ஆண்களைப்போல் அவ்வளவு பொறுப்பான வேலைகளோ, வெளி உலகக் கவலைகளோ, அலைச்சல்களோ கிடையாது. அவர்களுக்கு ஆண்களைவிட ஓய்வும் மிகுதியாகக் கிடைக்கிறது. ஏன் உங்கள்போன்ற எழுத்தாளர்கள் எழுதிக் குவிப்பதையெல்லாம் அநேகமாக என்போன்ற பெண்கள்தானே படித்துத் தள்ளுகிறார்கள். இந்தக் காரணத்தினால்தான் ஆண்டவன் குழந்தைகளைப் பெறுவது, அவர்களைப் பராமரிப்பது போன்ற பொறுப்பான வேலைகளையெல்லாம் பெண்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார்.

“இதெல்லாம் உங்கள் நண்பருக்குத் தெரியாது போல் இருக்கிறது. உங்களுக்கு வெளிவேலைகள் இருப்பதுபோல் எங்களுக்கும் வீட்டு வேலைகள் இருப்

பது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் அதெல்லாம் நண்பகல் பன்னிரண்டு ஒரு மணியுடன் சரியாகிவிடுகிறது. அப்புறம் அநேகமாக ஒரே ஓய்வுதானே! இரவில் தையல் போன்ற வேலைகள் எமக்கு எந்நாளும் இருப்பதில்லை. அப்படி என்ன தையல் கடைகளா நாம் வைத்திருக்கிறோம்? எப்போதாவது சில நாட்கள் தவிர—எப்போதாவது சில நேரம்போக ஏனைய நாட்களிலும் நேரங்களிலும் நாம் சும்மாதானே இருக்கிறோம்! எனவே ஆண்களைப்போல் களைப்போ அசதியோ நாம் அதிகமாக அடைவதில்லை!

“மனைவி கணவனின் வேலைக்காரி அல்ல என்பது சரிதான்! ஆனால் அதைவிட உயர்ந்த பணிப்பெண் என்றாலும்கூட அதில் பிழை இல்லையே! கணவனுக்கு எது எது எப்போது எப்போது தேவைப்படுகிறதோ அவைகளையெல்லாம் அவ்வப்போது அவன் கேட்க முன்பே செய்து விடுவதில்தான் அவளுக்குப் பெருமை இருக்கிறது. இதுபோன்ற பணிவிடைகளில் அவள் அடையும் திருப்தி - பூரிப்பு - கிழ்ச்சி! அப்பப்பா அதெல்லாம்கூட எங்களுக்குத்தான் தெரியும்!

“நிறையப் படிக்க வேண்டும் ஏராளமாக எழுத வேண்டும் என்பதில் உங்களுக்குள்ள அதே ஆர்வம் எனக்கும் உண்டு. இந்த வகையில் உங்களுக்கு உதவியும் ஒத்துழைப்பும் கொடுக்க எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் அதையெல்லாம் நான் பெருமையாகவல்லவா கருதுவேன். இதுவரை ‘நான் எழுதிய கதை நான் எழுதிய கட்டுரை’ என்றெல்லாம் நீங்கள் உங்கள் படைப்புக்களைப் பற்றிப் பெருமையடைந்து வந்தீர்கள். இனிமேல் நானும்கூட அதில் பங்கு பெறுவேன் ‘என் கணவர் எழுதியது’ என்றெல்லாம் பெருமைப்படுவேன். இத்துறையில் உங்களுக்கு

உதவி செய்யக் கொடுத்து வைப்பது எனக்குக் கரும்பு தின்பதுபோல் இருக்கும். கரும்பு தின்னக் கூலியா வேண்டும்?

“உழைத்துக் களைத்தபோது உற்சாகம் பெறுவதற்கு தேநீர் வேண்டும் என்கிறீர்களே! அதை யெல்லாம் நீங்கள் கேட்டா நான் தரவேண்டும்? கேட்காமலே தருவதுதானே எனக்கு அழகு! அனுப்பினாலும் மறதியினாலும் தள்ளாடித் தடுமாறும் உங்களுக்கு நான் உதவி செய்யாமல் வேறுபார் செய்வார்கள்! அப்படி யாராவது செய்யத்தான் நான் விடுவேனா? அது சரி நேரமாகிவிட்டது சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாளை தொடக்கம் நீங்கள் எழுதுவதெல்லாவற்றையும் பிரதி எடுத்துப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பும் வேலை என்னுடையதுதான். சரிதானே!”

கமலா எனக்குச் சாப்பாடு போடத் தயாராகி விட்டாள். பெண்களைக் கேலி செய்தும் கிண்டல் பண்ணியும் எத்தனையோ கதை கட்டுரைகள் எழுதிய நான் அன்று முகல்தடவையாக ‘பெண்ணின் பெருமை’ பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிவிட்டுத்தான் படுக்கையில் விழுந்தேன். அன்று வழக்கத்தைவிட கொஞ்சம் அதிகமாகவே உழைத்திருந்தும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூட களைத்த உணர்வு இருக்கவில்லை.

கொழும்புப் பெண் ★ ★

★
கொழும்புப் பெண் கட்டுரைத் தொகுதி பெற்றுப் படித்தேன் ; மகிழ்ந்தேன். சுற்றுப்புறத்தை விழிப்போடு பார்த்துச் சிந்தனை செய்திருக்கிறீர்கள். அந்தப் பார்வையிலும் சிந்தனையிலும் தீமையற்ற குறும்பும் கவந்திருக்கிறது. அதனால்தான் நகைச்சுவையோடு கட்டுரை எழுத முடிந்தது. படிக்க நன்றாக இருக்கின்றன கட்டுரைகள் எல்லாம். நன் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

— பேராசிரியர் மு வரதராசன்

★
நகைச்சுவை மனப்பான்மை தங்களுக்கு நிறைய இருக்கிறது. நகைச்சுவையாக எழுதும் திறனும் இருக்கிறது. ஆகவே நல்ல நகைச்சுவை எழுத்தாளராகத் தாங்கள் திகழப்போவதிற் சந்தேகமில்லை.

— நாடோடி

★
சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் தவறான போக்குகளை நகைச்சுவைமூலம் சீர்திருத்துவதுதான் சுலபமானது. அத்தகைய பொறுப்பான பணியொன்றில் திரு. சண்முகநாதன் தனது பேனாவைப் பயன்படுத்தி வருகிறார்.

— கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம்

★
ஈழத்தின் முதலாவது நகைச்சுவைக் கட்டுரைத் தொகுப்பு என்பதில் இது நல்ல புதிய முயற்சி.

— ஈழநாடு

★
ஈழத்தில் நகைச்சுவை எழுத்தாளர்கள் மிகக் குறைவு. நகைச்சுவை எழுத்துக்களை வாசகர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பதும் உண்மைதான். இந்நிலையில் நகைச்சுவைக் கட்டுரைத் தொகுப்பொன்றைத் துணிந்து வெளியிட்டுள்ள பொ. சண்முகநாதனின் முயற்சி பாராட்டுக்குரியதே.

— வீரகேசரி

★
பலரும் தொடராத பாதையைத் தொட்டுச் செல்லும் சண்முகநாதனுக்கு வளர்ச்சிக்கு முதலூலாக இது அமைகின்றது.

— சுதந்திரன்

அட்டை, சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தத்தில் அச்சிடப்பெற்றது.